POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2025 • LXXVIII • ŠTEVILKA 3

1225 - 2025

NASLOVNIK PROVINCE	
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	 0039 06 684 919 0039 06 638 02 92
msgr. Stane Zore ***ljubljanski nadškof*** ***in metropolit*** Ciril-Metodov trg 4 p.p. 1990, 1001 Ljubljana stane.zore@ofm.si	 01 234 26 00
Provincialni minister Christian Gostečnik Prešernov trg 4 1000 Ljubljana provincialni.minister@ofm.si	 +386 1 242 9310
BREZJE Brezje 72 4243 BREZJE brezje@ofm.si	04 537 07 **
Viktor David Milan Robert Tadej I. Zakristija Romarski urad	02 06 11 18 041 802 341 26 00
KAMNIK Frančiškanski trg 2 1241 KAMNIK http://franciskani-kamnik.si franciskani.kamnik@t-2.si kamnik@ofm.si	064 179 910
Ciril Franci	031 773 900 059 366 484 mobitel: 041 674 297
KOPER/STRUNJAN Destradijev trg 10a 6000 KOPER koper@ofm.si	0590 73 470
Bogdan Andrej Vovk Duhovniški dom Mane nobiscum Lepi pot 26, 1000 Ljubljana	031 679 999 01 200 51 60
LJUBLJANA - CENTER Prešernov trg 4 1000 LJUBLJANA lj.center@ofm.si	01 242 9***
porta provincial ZBF Janko Janez Pepi Edvard Ksaver Jan Dominik Simeon pevski kor Vid Pavle, vikar in župnik knjižnica župnijska pisarna zakristija obednica Bernardin Marcelin Filip Benjamin postulanti: Dominik, Jakob, Jan	300 310 314 318 324 328 334 336 337 343 345 346 347
LJUBLJANA - BEŽIGRAD Küzmičeva 6 1000 LJUBLJANA lj.bezigrad@ofm.si	0590 717 **
Regalat Miran Š. Ambrož	21 22 01 436 87 81
LJUBLJANA - ŠIŠKA Černetova 20 1000 LJUBLJANA lj.siska@ofm.si	01 583 72 70 01 583 72 **
Silvin Mari	77 82
LJUBLJANA - VIČ **in Komisariat za Sv. deželo** Tržaška 85 1000 LJUBLJANA lj.vic@ofm.si	01 244 42 52
Marjan Tadej Zdravko Anton Peter	 58
MARIBOR Ul. škofa Maksimiljana Držečnika 7 2000 MARIBOR maribor@ofm.si	02 228 51 10 02 228 51 **
Krizostom Franc Boris Rafael Damijan	13 19 15 14
MOŠNJE Mošnje 8 4240 RADOVLJICA	04 533 88 78
NAZARJE Samostanska pot 50 3331 NAZARJE nazarje@ofm.si	03 583 19 93
Marjan Andraž Tomaž	
SESTRE KLARISE Samostanska pot 51 3331 NAZARJE	03 583 13 91
SESTRE KLARISE Andreja Bitenca 138 1000 LJUBLJANA	01 518 25 00
SESTRE KLARISE Ul. Štefana Kovača 72 9224 Turnišče	02 577 13 88
NOVA GORICA Škrabčeva 1, p.p. 303 5001 NOVA GORICA info@samostan-kostanjevica.si	05 330 77 50 05 330 77 5*
Vili Miran Boštjan	4 5
NOVA ŠTIFTA Nova Štifta 3 1317 SODRAŽICA nova.stifta@ofm.si	01 836 99 43
Marijan	
PROVINCIALNA HIŠA Strunjan 134 telefonska govorilnica	05 678 21 21
NOVO MESTO Frančiškanski trg 1 8000 NOVO MESTO novo.mesto@ofm.si	07 338 14 70 07 338 14 7*
Peter Marko Gregor Tomaž H. Niko	1 3 4 7
SVETA GORA Sveta Gora 2 5250 SOLKAN sv.gora@ofm.si	05 330 40 20 05 330 40 **
Bogdan K. Bernard Ambrož	38 28 37
SVETA TROJICA Meznaričeva 8 2235 SVETA TROJICA V SLOVENSKIH GORICAH sv. trojica@ofm.si	02 720 55 56
TUJINA	
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	 0039 06 684 919 0039 06 638 02 92
COLLEGIO S. ISIDORO Via degli Artisti, 41 00187 Roma Italia Jan Dominik Bogataj	 00386 51 389 115
ADELAIDE - WEST HINDMARSH Holy Family Slovenian Mission 51 Young Avenue AU - WEST HINDMARSH SA 5007 slomission.adelaide@gmail.com	
MELBOURNE - KEW / Sts. Cyril and Methodius' Slovenian Mission 19 A'Beckett Street PO BOX 3200 AU - KEW / VIC 3101 Simon Peter slomission.melbourne@gmail.com slomission.misli@gmail.com	0061 3 9853 7787 0061 455 444 912
SYDNEY MERRYLANDS **St. Raphael's Slovenian Mission** 311 Merrylands Road PO BOX 280 AU - MERRYLANDS / NSW 2160 Darko slomission.sydney@gmail.com	0061 2 9637 7147 0061 409 074 760
JOHNSTOWN **St. Therese's Friary** 536 Decker Avenue US - JOHNSTOWN / PA 15906 Bernard	001 814 539 76 33
LEMONT **St. Mary's Friary** 14246 Main Street PO Box 608 US - LEMONT / IL 60439 Metod lemont@ofm.si	001 630 257 24 94
Slovensko versko središče	001 630 257 20 68
NEW YORK St. Cyril's Friary 62 St. Mark's Place US - NEW YORK / NY 10003 Krizolog new.york@ofm.si	001 212 674 34 42

Sveti Frančišek – trpljenje bratstva in milost La Verne

Ko danes občudujemo sv. Frančiška Asiškega, ga pogosto vidimo kot veselega pričevalca Evangelija, brata vseh ljudi in vsega stvarstva, kar je tudi v vsej polnosti bil. A poznamo še drugo resničnost, predvsem zadnja njegovega življenja so bila zaznamovana s težkim trpljenjem – telesnim in še bolj notranjim.

Najprej je trpel zaradi bratov, lastne skupnosti. Ustanovil je bratstvo, ki naj bi živelo preprost evangelij: brez lastnine, v ponižnosti in bratstvu. Toda ko je število bratov naraslo, so prišla razhajanja. Nekateri so hoteli blažja pravila, več varnosti, več učenosti. Frančišek je v tem videl nevarnost oddaljevanja od prvotnega navdiha. V Oporoki je odkrito zapisal: »Jaz sem Pravilo dobil od Gospoda, ne od sebe. In kadar bratje ne bi hoteli tega sprejeti, naj rečejo: To ni naše Pravilo.«

Tisto, kar ga je najbolj bolelo, pa je bil občutek, da v lastni skupnosti ni bil več doma. Bratje so ga v njegovi bolezni imeli za nekoristnega, odmaknili so ga od vodstva, njegova beseda ni imela več teže. Čutil se je tujca v lastni družini – v bratstvu, ki ga je sam rodil in vzgajal. Ta rana ga je bolela morda še huje kot bolezni telesa.

Obenem je bil telesno povsem izčrpan: slabovidnost, bolezni jeter in želodca so ga delale nemočnega. Vse to ga je vodilo k še globlji odvisnosti od Boga.

Zato se je leta 1224 umaknil na goro La Verna, kjer je želel v samoti in molitvi preživeti 40-dnevni post v čast sv. Mihaelu. Tam je v molitvi prosil Kristusa, naj mu da občutiti tako njegovo ljubezen kot njegovo trpljenje. Ta prošnja je bila iz srca človeka, ki je bil razpet med ljubeznijo do bratov in bolečino zaradi njihove nezvestobe.

Na praznik povišanja svetega križa, 14. septembra, se mu je prikazal seraf v podobi Križanega. In v tistem videnju je Frančišek prejel stigme – rane, ki so ga do smrti zaznamovale kot popolnoma zedinjenega s Kristusom. Obenem pa so bile rane največje potrdilo, da je na pravi poti

La Verna je tako postala kraj, kjer se je vse njegovo trpljenje – telesno, notranje in bratovsko – spremenilo v znamenje ljubezni. Čeprav je bil v očeh mnogih bratov odveč in tujec, ga je Kristus sam potrdil kot svojega zvestega učenca.

Frančiškova pot nas uči: največje bolečine pogosto prihajajo prav iz naših najbližjih. A če jih darujemo Kristusu, se prav tam rojeva potrditev, da smo na pšravi poti za Njim in obenem največja podobnost z Njim.

p. dr. Christian Gostečnik

8. junij 2025

Znamenja upanja ter prerokba občestva in miru

Novo upanje ob zaključku kapitlja pod rogoznicami na binkošti

Kapitelj pod rogoznicami se je zaključil na binkoštno nedeljo, kar je za frančiškane pomenljivo. Dan se je začel s predstavitvijo in glasovanjem o sklepnem dokumentu, nato se je tajnik kapitlja, br. Juan Isidro Aldana, zahvalil vsem sodelujočim, ki so pripomogli k izvedbi kapitlja. Generalni minister, br. Massimo Fusarelli, je nato imel zadnji nagovor, v katerem je izrazil zadovoljstvo z napredkom kapitlja in poudaril, da je srečanje osvetlilo »karizmo samo«. Poudaril je pomen ohranjanja te sinodalne dinamike v Frančiškovi družini z dialogom in poslušanjem ter opozoril, da bo ta izkušnja vplivala na pripravo naslednjega generalnega kapitlja.

Kapitelj se je zaključil s slovesno evharistijo v baziliki sv. Marije Angelske, ki jo je vodil generalni vikar br. Ignacio Ceja. Med homilijo je spomnil na globok pomen praznovanja tega trenutka v Porcijunkuli, kjer je sv. Frančišek prosil, da se ministri reda zberejo vsaka tri leta. Dodal je: »Ta teden, med binkoštno devetdnevnico, smo se zbrali v bližini Porcijunkule, da bi poslušali drug drugega, se pogovarjali in v sinodalnem duhu razločevali naše življenje in poslanstvu danes, da bi bili resnično preroško znamenje za naš svet.«

Na kapitlju se je zbralo sto petdeset udeležencev z vsega sveta, tako redovnikov kot laikov. V sinodalnem duhu so se zbrali, da bi razločevali življenje in poslanstvo reda v današnjem svetu. Kot je poudaril br. Cesare Vaiani, je to srečanje pokazalo, da nam je »Duh binkošti pomagal« premagati jezikovne in kulturne ovire.

Ob koncu kapitlja so se udeleženci vrnili v svoje province z obnovljeno zavezo, da bodo »znamenja upanja ter prerokba občestva in miru«, pripravljeni uresničevati sklepe, do katerih so prišli v teh dneh intenzivnega dela in bratstva.

Vir: The Chapter of Mats concluded at Pentecost with renewed hope - Frati Francescani

16. junij 2025
Astana, slovesne zaobljube štirih sester

Rojstvo OFS v Kazahstanu

Štiri sestre iz Astane v Kazahstanu so izrekle večne zaobljube v Frančiškovem svetnem redu (OFS). To je zelo pomemben trenutek v zgodovini OFS, ker označuje uradni rojstni dan reda v Kazahstanu.

Z velikim upanjem v srcu verjamemo, da bo to malo seme še naprej raslo. Bratje prvega reda in TOR so se zavezali, da bodo nudili duhovno podporo novim članicam OFS, krepitvi in utrjevanju njihovega poklica.

Posebna zahvala gre bratom minoritom za njihovo dragoceno predanost in sodelovanje s CIOFS.

Vir: Birth of the OFS in Kazakhstan - Frati Francescani

18. junij 2025
Romarji upanja, 16. junij – 9. avgust 2025

V Ugandi se začenja Misijonarski tečaj Frančiškovih redov v Afriki

V duhu enotnosti, kontemplacije in misijonarske vneme je petnajst bratov iz treh vej prvega reda – OFM, OFMConv. in OFMCap. – začelo svojo dvomesečno pot priprave in formacije na Misijonarskem tečaju Frančiškovih redov v Afriki (IMCA), ki je že drugič potekal v samostanu bratov minoritov v Kampali v Ugandi.

Tečaj se je po več mesecih sodelovanja, razločevanja in logističnega načrtovanja začel 16. junija 2025 z globoko simboličnim in ganljivim bogoslužjem pred svetiščem Munyonyo v kapeli ugandskih mučencev, ki je prežet s pričevanjem, žrtvovanjem in vero. Že od prvega trenutka je prevladalo posebno razpoloženje: bratje, ki so se zbrali z različnih koncev Afrike kot romarji upanja, so se skupaj podali proti globlji misijonarski prenovi v Frančiškovem duhu. Pridružili se jim bodo trije udeleženci zadnjega tečaja, eden iz vsakega od treh redov, ki bodo tečaj koordinirali, animator tečaja pa bo br. Dennis Tayo, OFM, ki jih bo na tej poti spremljal.

Glavna tema – »Poslani v Afriko kot prenovljeni misijonarji, vzgojeni za romarje upanja, združeni na Frančiškovi poti, da bi slišali krik ubogih in stvarstva« – je bila lepo vključena v elemente uvodne slovesnosti. V tišini zgodnjih ur ugandskega jutra so bratje poslušali Hvalnico stvarstva, molili z nogami na prsti in se v tem jubilejnem letu pridružili svetovni Frančiškovi družini, tako da so molitvene namene posvetili stvarstvu in spravi.

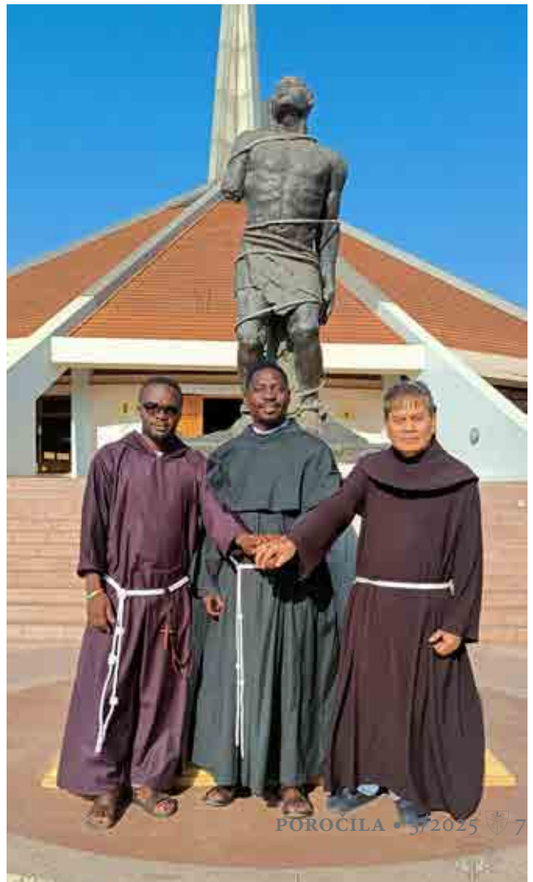

Ko so koordinatorji tečaja in animator, ki so predstavljali vsako vejo prvega reda, stali pred udeleženci, se je odvijalo pomenljivo obredje. Vsak je prižgal svečo iz istega plamena, ki so jo nato podali do vsakega posameznega brata, s čimer so ponazorili enotnost Frančiškove karizme in skupno Kristusovo luč, ki povezuje vse tri redove v poslanstvu Frančiškovih poti. Nato so vsi trije bratje družno črpali vodo iz istega vira, kar je simboliziralo živo vodo Svetega Duha. To vodo so nato uporabili za blagoslov čutov vsakega brata, s čimer so klicali Svetega Duha, naj jim pošlje odprtost, razločevanje in pogum, ko so se podali na to dvomesečno potovanje, ki se bo končalo 9. avgusta 2025.

Ne gre le za tečaj, ampak za živo izkušnjo vseh Frančiškovih redov, misijonarsko prebujenje in ekološko spreobračanje. Ta dva meseca sta kot obljuba srečevanja – s samim seboj, z brati, z ubogimi in s stvarstvom, ker sta ukoreninjena v afriški zemlji, obogatena z različnimi glasovi in vodstvom sv. Frančiška.

Naj na tej skupni bratski poti plamen, ki so ga prižgali ob istem viru, in voda, ki so jo zajeli iz istega vodnjaka, še naprej napajata njihova srca za prihajajoče misijone.

Avtor: Br. Dennis T. Tayo, OFM
Generalni animator za misijone
in animator tečajev IMCA 2025
Vir: Inter-Obediential Mission Course in Africa Opens in Uganda - Frati Francescani

19. junij 2025

Luč upanja v času vojne

Frančiškani v Ukrajini

V ukrajinskem mestu Konotop, 90 kilometrov od meje z Rusijo, deluje bratstvo, ki pomaga žrtvam vojne. Br. Romuald Zagurski, OFM, v njem že devet let opravlja svojo službo, od tega tri med vojno. Njegovo preteklo služenje in trenutno poslanstvo sta živi priči frančiškanske karizme sredi težkih časov.

Zametki njegove poklicanosti segajo že v njegovo otroštvo, ko ga je mati odpeljala v frančiškansko župnijo. Pod vodstvom br. Malahija je pri šestih oziroma sedmih letih začel ministrirati. Pri desetih ga je br. Malahija navdušil za poklic, začutil je prvi klic k frančiškanskemu načinu življenja. Duhovne vaje sredi mladostniške dobe so ga spodbudile, da je vstopil v red, ne le zato, da bi postal duhovnik, ampak da bi spremenil način življenja.

Ko je v Ukrajini izbruhnila vojna, so frančiškanski samostan preuredili v begunski center. Bratje so beguncem dali na voljo vsa sredstva za hrano in zdravila, čeprav ni bilo lahko zagotoviti osnovnih potrebščin. V tem težkem položaju br. Romuald ni izgubil upanja: »Ljudje so ostali brez upanja. Brez pomoči. Tako je. V takšnem položaju zmeden človek ne vidi konca. V letošnjem svetem letu, ki ga zaznamuje tema upanja, ki ga je razglasil papež Frančišek, bratje iščejo možnost, da bi ljudi spodbudili k reševanju težav z Božjo pomočjo.«

Ena od stvari, s katerimi bratje služijo ljudem, je tudi psihoterapija za otroke v kleti cerkve. Vsak dan jo prejme več kot 25 otrok, ki morajo premagati travme, ki so jih doživeli zaradi vojne. Udeležujejo se tudi tečaja angleščine.

»Zavedamo se, da je Evropa utrujena od vse pomoči, ki jo nudi, vendar še naprej iščemo načine, kako podpirati tiste, ki so izgubili vse: hiše, premoženje in v nekaterih primerih tudi družine.«

Br. Romuald poudarja, da je njegov glavni nagib služiti vsem v stiski, ne glede na njihovo vero. Njegovo zadnje sporočilo je poziv k upanju: »Samo z Bogom lahko gremo naprej in z upanjem gledamo v prihodnost, ne da bi zapadli v brezup.«

Nov projekt, ki so se ga bratje lotili, je gradnja kuhinje, v kateri bodo lahko vsak dan nahranili sto beguncev. To je zelo pomemben projekt, saj pomoč države ne zadostuje za kritje vseh osnovnih potreb beguncev. Vsaka pomoč, četudi še tako majhna, predstavlja upanje za nadaljevanje tega humanitarnega dela.

Vir: The Franciscans in Ukraine - Frati Francescani

25. julij 2025

Generalna kurija, 21.–25. julij 2025

Srečanje generalnega definitorija z generalnimi vizitatorji

Od 21. do 25. julija je bilo v generalni kuriji srečanje generalnega definitorija z generalnimi vizitatorji, ki bodo v prihodnjih mesecih vodili kanonično vizitacijo in nato predsedovali provincialnim in kustodialnim kapitljem v različnih enotah OFM, razpršenih po vsem svetu.

Prvi dan srečanja je po kratki predstavitvi udeležencev spregovoril generalni minister reda br. Massimo Fusarelli. Njegovo poročilo je imelo naslov: »Romarji upanja: generalni vizitator kot spremljevalec na poti«. Najprej je omenil sveto leto, sredi katerega smo in nas spodbuja k vzgoji za upanje, nato pa vizitatorje povabil, naj pomagajo svojim bratom in sestram »ponovno odkrivati razloge za upanje ter preverjajo in podpirajo tečaje formacije, da bi ti imeli novo motivacijo za bratsko življenje v poslanstvu«. Br. Massimo je, tako kot že ob drugih priložnostih v preteklosti, spomnil na pomen srečevanja in poslušanja ter poudaril, da sta molitev in evharistija v središču bratskega življenja. Generalni minister je omenil tudi nedavni kapitelj pod rogoznicami in spomnil na velik pomen laikov in Frančiškove družine v skupnostih ter sinodalnost v načinih življenja.

Vizitatorji so nato preučevali dinamiko dialoga, ki jo je v svojem poročilu predlagal generalni minister.

Popoldne je generalni definitor, br. John Wong, govoril na temo »Vizitatorjeva vloga pri usmerjanju kapitlja k razmišljanju v okviru reda: teme iz CPO in kapitlja pod rogoznicami«, sledil pa je pogovor o tem, kako pomagati k razmišljanju v okviru reda v sinodalnem slogu.

Dan se je zaključil z obhajanjem evharistije, ki jo je vodil generalni vikar, br. Ignacio Ceja. Ta je v svoji homiliji s pomočjo odlomka iz berila (2 Mz 14,5–18) spomnil, da moramo vedno zaupati v Boga, ko gledamo v oči strahovom. »Zdi se mi, da je v duhu sv. Frančiška to tudi poslanstvo vizitatorja: ne gre le za to, da gredo raziskovat, v kakšnem stanju je določena enota in jo nato okarajo s poročilom ter ji dajo vedeti, kako se lahko izboljša. Ne, poklicani smo, da prinašamo dobro novico tudi med vizitacijo. Služba, ki vam je bila zaupana, da jo izvajate med brati in sestrami, je tudi služba evangelizacije.«

22. julija sta br. Claudio Durighetto in br. Chrysostom Fryc (generalni prokurator oziroma njegov namestnik) pojasnila vsebino in izvajanje vizitacije, imenovanje kandidatov, začasno poročilo in nato postopke kapitlja, volitve, poročilo kapitlju, kongres kapitlja in končno poročilo. Sledila bo razprava z možnostjo postavljanja vprašanj in predstavitve posameznih primerov na plenarnem zasedanju.

Popoldne sta br. Joel Esplana Sulse in br. Saulo Duarte (generalni ekonom in njegov podpredsednik) razpravljala o temi »Predlogi za ekonomski vidik vizitacije in predstavitve obrazca«, generalni tajnik br. Antonio Iacona pa je govoril o zbirki dokumentov (?) (praktične informacije) in časovnici vizitacije, kapitlja in kongresa.

V sredo, 23. julija, so imeli generalni vizitatorji priložnost spoznati urade in tajništva generalne kurije, popoldne pa so se osebno pogovorili z generalnim ministrom in definitorjem območja.

Zjutraj, 24. julija, so vizitatorji v spremstvu generalnega definitorja br. Joaquina Echeverryja stopili skozi sveta vrata v baziliki sv. Petra.

Popoldne je bilo posvečeno temi zaščite: br. Albert Schmucki (generalni definitor in predsednik Mednarodne komisije za zaščito) je naredil uvod v temo s ponazoritvijo 9. cilja generalnega kapitlja 2021; nato sta br. Iurii Semko in br. Joe Condren (direktor in tajnik Urada za varovanje) predstavila poročilo z naslovom »Kako preveriti stanje varstva v enoti med kanonično viziracijo«.

V petek, 25. julija, sta br. Wanderley Gomes de Figueiredo in br. Saulo Duarte razpravljala o temah poslušanja (»S poslušanjem ustvarjati smiselno komunikacijo«) in reševanja konfliktov v službi vizitacije in kapitlja.

Po plenarnem zasedanju za potrditev srečanja so generalni vizitatorji in bratje kurije obhajali evharistijo, ki jo je vodil br. Massimo Fusarelli. V svoji homiliji je generalni minister, v kateri se je spomnil liturgičnega praznika sv. Apostola Jakoba in dogodka, opisanega v evangeliju (Mt 20,20–28), razmišljal o Jakobovi in Janezovi materi, ki prosi Gospoda za ugledno mesto za svoja sinova, v skladu s prošnjo, »s katero dokazuje, da nista vstopila v Jezusovo logiko, ki je logika križa. Ko tvegamo, da bomo služenje spremenili v iskanje položajev, avtoriteto v moč in prevlado, nas Frančišek spomni, da smo daleč od poti križa, naše edine slave,« je dejal br. Massimo. Kelih, o katerem govori Jezus, ni kelih »zmagoslavja, ampak podarjanja samega sebe. To je kelih, ki vodi h križu v vsakodnevnem služenju, poslušanju, razumevanju, včasih nerazumevanju in zavračanju: bratje vizitatorji, tudi vi ste poklicani, da pijete iz tega keliha.« Poleg tega je minister, ki je sledil zgledu sv. Jakoba, spodbudil brate, naj gredo do skrajnih koncev reda, da bi se srečali z brati, ne da bi jih preverjali, ampak v duhu občestva: »Ne hodite sodit, ampak poslušat. Ne vsiljujte, ampak spremljajte. Ne ugašujte, ampak prižigajte upanje, ki krepi tudi v težavah.«

»Dragi vizitatorji, vrnite se v svoje province in v srcih nosite kelih, ki ga je sv. Jakob prvi pil med apostoli. To ni kelih bridkosti, ampak kelih evharistije: tisti, ki podarjanje sebe spremeni v novo življenje za vse,« je sklenil br. Massimo.

Srečanja so se udeležili:
Br. Jorge Iván González Silva, OFM
Br. Nestor Inacio Schwerz, OFM
Br. Matuš Pavol Racek, OFM
Br. Wanderley Carvalho Do Couto, OFM
Br. João Carlos Karling, OFM
Br. Wanderley Gomes de Figueiredo, OFM
Br. Cristobal de Jesús Díaz Martínez, OFM
Br. Martin Lütticke, OFM
Br. Paul Nguyen Dinh Vinh, OFM
Br. Alberto Pisapia, OFM
Br. Georges Massinelli, OFM
Br. Stephen O'Kane, OFM
Br. Jorge Arturo Luna Villalobos, OFM
Br. Tomaž Hočevar, OFM
Br. Giampaolo Possenti, OFM
Br. Mario Wilson Ramos Novoa, OFM
Br. Raymundo Caballero, OFM
Br. Szabolcs Orbán, OFM
Br. Maggiorino Stoppa, OFM

Vir: Meeting of the General Definitory with the General Visitators - Frati Francescani

29. julij 2025

Nova uprava Kustodije je sestavljena

Kapitelj Kustodije Svete dežele

V nedeljo, 27. julija, se je začel kapitelj Kustodije Svete dežele, ki je privabil brate in delegate z vse regije in posebnega pomena za življenje Kustodije.

V Jeruzalemu, ki ga je prizadelo nasilje, a ohranja upanje, se zbira frančiškanska skupnost, da bi zaupala svoje korake Bogu in obnovila svojo zavezanost miru, služenju in evangelijskemu pričevanju v svetih krajih.

Delo se je začelo v cerkvi samostana Najsvetejšega Odrešenika s slovesnim evharističnim praznovanjem, ki ga je vodil generalni minister OFM, br. Massimo Fusarelli. V homiliji je poudaril, da sta poslušanje Besede in molitev temeljni orodji za vse brate, ki so poklicani, da ponovno odkrijejo globoke korenine svoje poklicanosti k temu, da so »orodja miru in sprave« v okoliščinah, kjer so danes še potrebni kot kdaj koli prej.

Ob koncu praznovanja je potekala slovesna procesija do kapiteljske hiše, kjer je bila formalna potrditev prisotnosti. Prisotni so bili novi kustos Svete dežele, br. Francesco Ielpo, in kustos v odhajanju, br. Francesco Patton ter generalni vizitator, br. Alojzy Warot, in generalni vikar reda, br. Ignacio Cejo.

Uradno odprtje kapitlja je zaznamoval razglas nekaterih temeljnih besedil Frančiškove duhovnosti: 10. poglavja Potrjenega vodila in Oporoke sv. Frančiška. Po branju le-teh je generalni vizitator slovesno razglasil odprtje kapitlja.

Po tem so prebrali pismo papeža Leona XIV., v katerem je sveti oče izrazil svojo bližino in posvetno podporo Kustodiji Svete dežele kot živi prisotnosti Frančiškanskega reda v srcu Bližnjega vzhoda.

Uradna objava imenovanj za vikarja kustodije in diskretov (?) Svete dežele je bila podana popoldne. Za vikarja kustodije je bil imenovan br. Ulises Zarza. Izvoljeni diskreti so: br. John Kwesi Bohma, br. Rodrigo Machado Soares, br. Raimondo Girgis, br. Zacheusz Drazek in br. Piermarco Luciano.

Drugi dan kapitlja kustodije je zbor hvaležno pozdravil prispevek kustosa v odhajanju, br. Francesca Pattona, ki je podal podroben pregled svojega devetletnega služenja v kustodiji. Z iskrenimi in hvaležnimi besedami se je zahvalil bratom za skupno pot in se z jasnostjo in globino spominjal svojega služenja svetim krajem in krajevni krščanski skupnosti. Skupaj z generalnim vizitatorjem sta poudarila izjemni duhovni pomen frančiškanskega misijona v Sveti deželi in spodbudila brate, naj svojo poklicanost sprejmejo z veseljem in odgovornostjo v teh edinstvenih in pogosto zapletenih okoliščinah.

Vir: Chapter of the Custody of the Holy Land - Frati Francescani

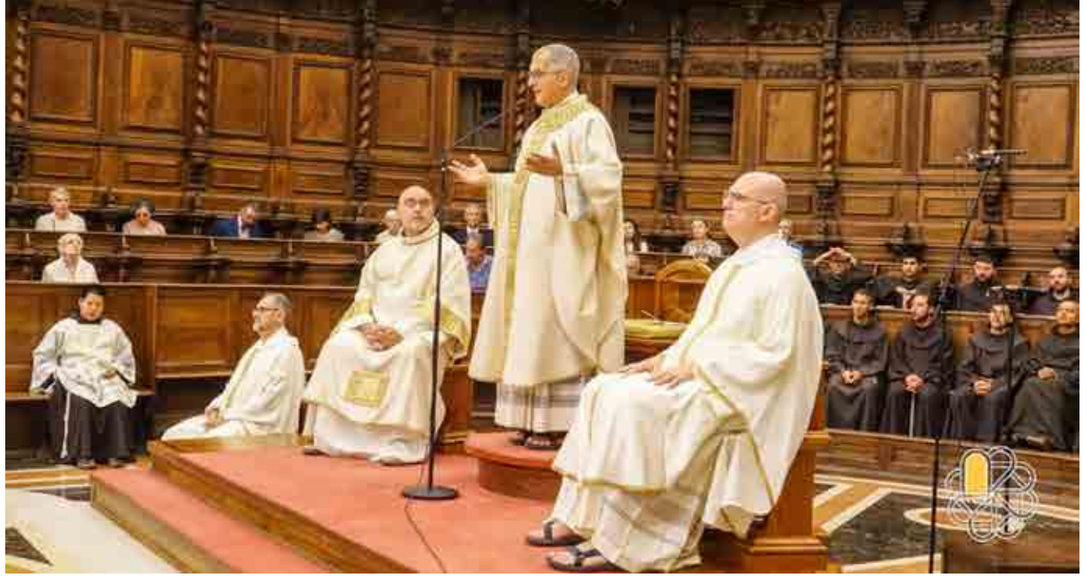

1. avgust 2025

V letu obletnice Hvalnice stvarstva

Začetek porcijunkulskega odpustka 2025

1. avgusta je v cerkvi sv. Marije Angelske – Santa Maria degli Angeli – generalni minister OFM, brat Massimo Fusarelli, vodil evharistijo, s katero se je uradno začel porcijunkulski odpustek, ki bo do polnoči 2. avgusta omogočil vernikom, da prejmejo popolni odpustek v vseh župnijskih in frančiškanskih cerkvah po vsem svetu.

Br. Massimo, ki se je pravkar vrnil iz Svete dežele in Demokratične republike Kongo, »dveh dežel, ki jih je ranila vojna«, kot se je izrazil, je naprej spregovoril o Hvalnici stvarstva in o tesnem odnosu med Bogom, stvarstvom, spravo, odpuščanjem in mirom. »Odpuščanje je prostovoljna odločitev, ki osvobaja človeka zamer in zamero. Toda Frančišek gre še dlje: odpuščanje je glav-

na pot za ponovno vzpostavitev tiste prvotne harmonije, ki je Božja volja Stvarnika, poti celostne sprave,« je dejal generalni minister in nadaljeval: »Porcijunkulski odpustek nam govori, da ni dovolj priznati posameznih grehov; poklicani smo, da prepoznamo svojo odgovornost v razdorih, ki ranijo naš skupni dom.«

Poleg Frančiška nam je vzor tudi Marija: »V njenem Magnificatu močno odseva pravičnost: mogočne je vrgel s prestola, povišal je nizke; lačne je napolnil z dobrotami. Z materinsko roko objema vse stvarstvo,« je poudaril br. Massimo in spomnil, da je porcijunkulski odpustek »povabilo k tistemu celostnemu miru, o katerem je sanjal Frančišek, kjer se sprava z Bogom prepleta z bratsko spravo in skrbjo za naš skupni dom.«

Popoldne se je v Porcijunkuli zaključil 43. frančiškanski pohod, katerega tema je bila letos »Ti si naše zanesljivo upanje«. Za razliko od prejšnjih let, ko so pohodniki zaključili pot pri Mariji Angelski 2. avgusta, je bil prihod letos prestavljen na 1. avgust, da bi romarji lahko prišli v Rim in se udeležili velikega jubileja mladih.

Slovesnosti ob odpustku se bodo nadaljevale so 4. avgusta.

Vir: Opening of the Pardon of Assisi 2025 - Frati Francescani

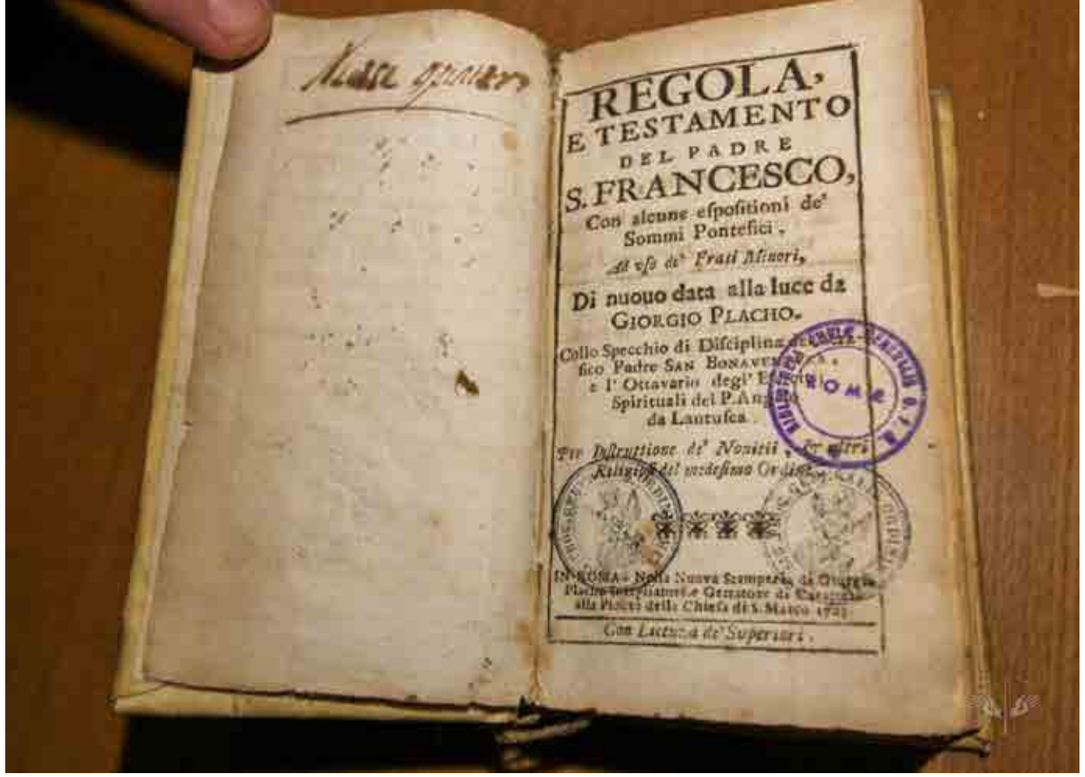

4. avgust 2025

Potovanje po zgodovini reda po dokumentih generalnega ministra

Zgodovinski arhiv generalne kurije

Obisk zgodovinskega arhiva, ki je v prostorih generalne kurije, je nekoliko podoben potovanju skozi prostor in čas, po sledeh, ki so jih pustili številni frančiškanski bratje, Cerkev in papeži, ki so si sledili v zgodovini. Prostovoljne sledi, ki so odgovor na nalogo, ki jo je treba opraviti, nehote vsebujejo veliko informacij, ki so še vedno predmet raziskav znanstvenikov z vsega sveta. Zgodovinski arhiv ni kraj, kjer se hrani vsa dokumentacija reda; je v resnici arhiv generalnega ministra reda in različnih organov, ki so od njega odvisni, kot so Generalno tajništvo, Urad javnega tožilca, Tajništvo za misije in evangelizacijo ter tajnik za formacijo in študij. V arhiv generalne kurije prihajajo poročila provincialnih ministrov in vizitatorjev, korespondenca, naslovljena osebno na generalnega ministra, tajništva in urade kurije. Trenutno v kuriji delujejo trije arhivi, ki so ločeni, a hkrati povezani med seboj: trenutni (zadnjih 15 let, v Uradu za protokol); arhiv zadnjih 20 let v generalnem sekretariatu in zgodovinski arhiv (do leta 1990).

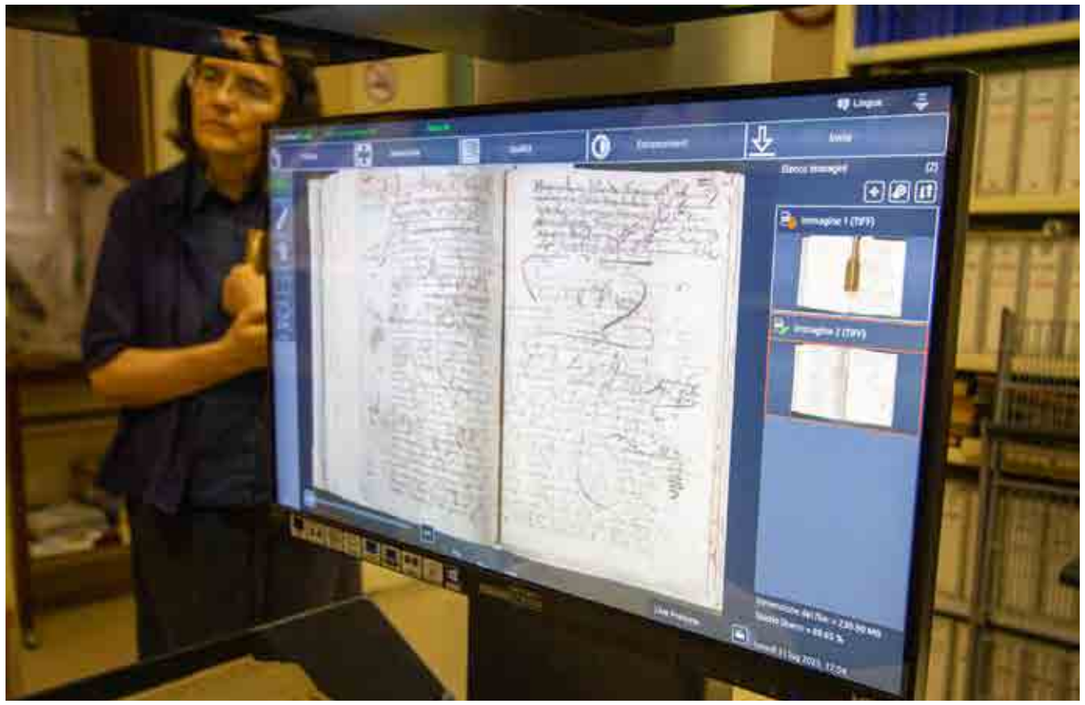

Kratka zgodovina arhiva

Zgodovina arhiva se je začela v sedemnajstem stoletju. V kratkem mandatu (1612) papeža Pavla V. se je pojavila potreba po ustanovitvi »Centralnega arhiva Cerkve«. Na generalnem kapitlju reda leta 1621 je bilo to izhodišče za ustanovitev splošnega arhiva, ki bi presegal krajevne arhive posameznih provinc. Že leta 1619 je generalni minister, br. Benigno da Genova, pozval frančiškanske province, naj irskemu menihu Luci Waddingu (1588–1657) pošljejo dokumente in kodekse, ki jih imajo v lasti, da bi jih lahko uporabili pri pripravi Zgodovine frančiškanskega reda. Leta 1625 je Wadding – kateremu je bil leta 2007 posvečen Zgodovinski arhiv generalne kurije – začel izdajati *Annales Ordinis Minorum*: takrat je ustanovitev arhiva postaja nuja, v njem bi hranili in katalogizirali vse dokumente javnega interesa za red. Generalni kapitelj v Rimu se je leta 1651 nato odločil ustanoviti dva generalna arhiva, enega za vsako od dveh družin, ki sta takrat sestavljali red: za družino Cismontana (Italija in skoraj vsa Evropa) v samostanu Aracoeli v Rimu; za družino Ultramontana (Španija in čezmorske države: Amerika, Azija) v samostanu sv. Frančiška Velikega v Madridu. Zgodovinski dogodki so močno zaznamovali usodo obeh: madridski arhiv je v revoluciji leta 1820 popolnoma izginil, medtem ko je bil rimski arhiv med francosko okupacijo leta 1798 močno poškodovan: 11. februarja je vojska zasedla Aracoeli, menihi so morali pobegniti in so se vrnili šele 13. julija 1799, in našli le golo obzidje. Od leta 1884 naprej se je s selitvijo generalne kurije iz Aracoelija v Sant'Antonio na ulici Merulana začelo ponovno sestavljanje arhiva. Leta 1947 je bil z odprtjem nove generalne kurije na ulici Santa Maria Mediatrice preseljen tudi arhiv, ki je tam še danes.

Struktura arhiva

Ob vstopu vas pričaka čitalnica, ki vsako leto sprejme na stotine učenjakov – menihov, redovnikov, laičnih raziskovalcev, profesorjev in doktorskih študentov – z vsega sveta. Predmet njihovega raziskovanja ni vedno verski: nekateri na primer s pomočjo dokumentov skušajo rekonstruirati razvoj svojega maternega jezika; Druge zanima urbanistično načrtovanje ali arhitektura v določenih delih sveta; spet tretji iščejo ... tipično prehrano menihov v določenih zgodovinskih in geografskih okoliščinah! Stene čitalnice zakrivajo knjižne police, na katerih lahko med drugim najdete tudi portret br. Luce Waddinga in papeške bule Pija XII., s katerimi je papež razglasil sv. Frančiška za zavetnika Italije (1939), sv. Antona za cerkvenega učitelja (1946) in sv. Klaro za zavetnico televizije in telekomunikacij (1958).

Sledi predprostor arhiva, ki je v skladu z veljavnimi predpisi za optimalno ohranjanje dokumentov klimatiziran, suh prostor z običajnim protipožarnim sistemom in kovinskimi policami. Tam je tudi zelo natančen skener za digitalizacijo dokumentov: z možnostjo digitalnega vpogleda v dokumente se ohranja kakovost papirnatih izvirnikov, saj se preprečuje njihovo obrabo.

Katalogizacija gradiva

Prvo večjo in pomembno katalogizacijo gradiva je opravil br. Pedro Gil Muñoz iz Province Brezmadežnega spočetja v Španiji in direktor Zgodovinskih arhivov približno 20 let, do leta 2013.

Trenutno br. Narcyz Klimas izvaja enako pomembno katalogizacijo: 25 zvezkov neobjavljenih dokumentov, pogosto napisanih na roko, o Sveti deželi in komisariatih Svete dežele od leta 1848 naprej, za katere skrbi. Br. Narcyz je bil od leta 1998 do 2013 direktor Zgodovinskega arhiva Kustodije Svete dežele). Gre za pisma, poročila in sporočila, poslana generalnemu ministru skozi desetletja, ki jih še nihče ni analiziral in katalogiziral. Dokumenti so razvrščeni po uradih (tajništvo, prokuratura, misijoni, generalni minister ...), ter geografski in kronološki razdelitvi. Obstajajo tudi skladi, od katerih sta dva še posebej pomembna: sklad Panisperna, klaris iz San Lorenza v Panisperni (Rim), ki vsebuje najstarejši dokument, shranjen v arhivu, iz leta 1120, in sklad Hankow (Kitajska), prejet leta 1949, ki vsebuje dokumente iz let 1700 do 1840.

Ohranjene so tudi različne frančiškanske revije, revije provinc in kurije (npr. *Acta Ordinis*) ter zbirke posameznih generalnih ministrov (npr. sklad Bini).

Nekateri posebni dokumenti

Arhiv ni le zbirka papirnatih dokumentov, temveč tudi gradiva različnih vrst, ki je skozi stoletja služilo redu za različne namene: pravzaprav hrani pečate reda (od leta 1600 do danes), fotografije, mikrofilme, plošče za graviranje svetih podobic, pergamente reda oziroma tiste, ki so povezane z redom.

Med najbolj posebnimi in nenavadnimi gradivi so tudi:

- potovalni dnevnik br. Mattea Ripa, misijonarja na Kitajskem v začetku leta 1710, ki vsebuje pisno in risano kroniko (tudi v barvah) o tem, kar je živel in videval dan za dnem;
- dokument iz turško-osmanskega obdobja Svete dežele, ki navaja verske skupine, ki so bile takrat prisotne tam, vendar ga je težko razlagati, saj je bil napisan v turščini z arabsko abecedo;
- barvni zemljevid samostana Quaracchi v Firencah;
- Biblija iz leta 1713 iz nizozemskega samostana, ki so ga kasneje zaprli;
- kopija rokopisa sv. Frančiška;
- v frančiškanski zbirki papeških bul je tudi bula Leona XIII., *Felicitate Quadam*, ki je leta 1897 združila nekatere Frančiškove družine tistega časa v sedanji Red manjših bratov.
- Zaposlenim v arhivu se zahvaljujemo, ker so nas lepo sprejeli in nam bili na voljo:
- Br. Krizostomu Fryc,u OFM, direktorju arhiva;
- Br. Narcyzu Klimasu, OFM, sodelavcu v arhivu;
- Dr. Anni Grazia Petaccia, arhivistki in sodelavki arhiva, ki med drugim sprejema učenjake in pripravlja gradivo, ki ga raziskujejo.
- Dr. Massimilianu Cardonu, ki katalogizira knjige o frančiškanski duhovnosti in knjige frančiškanskih avtorjev, ki jih podarjajo knjižnici, ki deluje v arhivu.

Vir: The Historical Archive of the Curia General - Frati Francescani

3. september 2025

Poziv k dejavnostim za varovanje našega »skupnega doma«

Začetek časa stvarstva 2025 v Vietnamu

31. avgusta se je v Hošiminhu v Vietnamu v Pastoralnem centru nadškofije Saigon uradno začel čas stvarstva 2025. Dogodek, ki ga je organizirala Provinca sv. Frančiška Asiškega v Vietnamu, je potekal pod temo »Varovanje stvarstva in ukrepanje«, in sicer v sklopu svetega leta upanja, da bi obeležili 10. obletnico okrožnice Hvaljen, moj Gospod.

Dogodka se je udeležilo veliko cerkvenih dostojanstvenikov, med njimi nadškof Joseph Nguyễn Năng iz Saigona, škof Joseph Trần Văn Toản iz Long Xuyêna, duhovniki, redovniki in redovnice ter veliko vernikov.

Pozornost skupnosti je pritegnila okoljska razstava. Na njej so bila predstavljena umetniška dela, ki so slavila lepoto narave, slike in kipi, ki jih je navdihnila »Sončna pesem« sv. Frančiška Asiškega. Na stojnicah

so organizacije Caritas Đà Lạt, Caritas Phan Thiết in podjetja za reciklažo, kot sta Upgreen Vietnam in Sao Nam, predstavile zelene rešitve in poudarile globoko povezanost med človeštvom in naravo.

Vrhunec programa je bil specializirani seminar z naslovom »Varovanje stvarstva in ukrepanje«. Govorci so sodelovali v pogovoru in ponudili različne poglede, od frančiškanske duhovnosti in ekološke teologije do praktičnih rešitev. Te razprave niso le prebudile duha ekološkega spreobrnjenja, temveč so tudi potrdile skupno odločenost, da se pozivi papeža Frančiška spremenijo v konkretna dejanja.

Nadškof Joseph Nguyễn Năng je daroval mašo za varstvo okolja. V svoji pridigi je škof Joseph Trần Văn Toản poudaril: »Podati se moramo na pot ekološkega spreobračanja, ponižnega življenja in spoštovanja vesolja kot dar Božje neskončne ljubezni.«

Program so dodatno obogatila konkretna pričevanja o projektih čiščenja rek, modelih trajnostnih vrtov in dejavnostih v podporo revnim. Glasbeni nastopi in navdihujoči videoposnetki so prav tako okrepili predanost omenjenim ciljem in enotnost.

Začetek časa stvarstva 2025 ni bil le slovesnost; bil je pomemben opomnik na vlogo vsakega posameznika pri varovanju našega planeta. Dogodek se je zaključil z molitvijo in hvalnico Hvaljen, moj Gospod, ki je ponovno potrdila, da je skrb za Zemljo pot do izgradnje pravične in trajnostne prihodnosti za vse.

Prispevek OFM Vietnam

Vir: Opening of the Season of Creation 2025 in Vietnam - Frati Francescani

Zagovor doktorata br. Jana Dominika Bogataja

Na Papeškem patrističnem inštitutu Augustinianum, ki je del papeške Lateranske univerze, je v četrtek, 19. 6. 2025, potekal zagovor doktorata br. Jana Dominika Bogataj OFM. V svoji dizertaciji z naslovom »Homilies on the Holy Cross Attributed to Andrew of Crete. Critical Editions with Translations, Authorship Questions, Theological Remarks« je predstavil kritično izdajo petih grških homilij o Svetem Križu, ki so v rokopisni tradiciji pripisane Andreju Kretskem, ki je živel na prehodu iz 7. v 8. stoletje.

V komisijo so bili, poleg predstojnika inštituta prof. Juana Antonia Cabrera Montera OSA, še menor prof. Angelo Segneri CRIC, somentor prof. msgr. Carlo Dell'Osso in prof. Juan Antonion Gaytán Luna OSB. Zagovora in sprejema pri njem so se udeležili doktorandova družina in prijatelji ter nekateri sobrati iz Slovenije.

V nadaljevanju objavljamo govor, ki ga je gvardijan samostana sv. Izidorja, p. dr. Michéal MacCraith OFM, pripravil za sprejem po zagovoru:

O svetem Andreju s Krete ne vem popolnoma nič, razen tega, da so mu v brevirju pripisane štiri lekcije v bogoslužnem branju: za cvetno nedeljo, za praznik Marijinega rojstva, za praznik Povišanja Svetega Križa in za torek 33. tedna med letom. To pomeni, da sem popolnoma nekompetenten, da bi danes zvečer govoril pred vami.

Jana Dominika imam navado obravnavati kot kustosa muzejev, prejemnika odlikovanj s strani državnikov, organizatorja konferenc, izdajatelja knjig, plodovitega avtorja in častnega konzula/ambasadorja na slovenskem veleposlaništvu v Rimu. Toda pod vsem tem intenzivnim in vročičnim delovanjem bije srce učenjaka.

V 19. stoletju, še posebej po velikih napredkih in odkritjih na področju indoevropske filologije, je postala priprava kritičnih izdaj pomembnih besedil v starih jezikih zelo modna. Nekateri bi rekli, da je to postalo celo samo sebi namen. In sredi 20. stoletja se je pojavil določen odziv proti temu. Kaj pravzaprav sporoča besedilo? Ni smiselno izdelati kritične izdaje in se tam ustaviti. Toda ne gre za vprašanje »ali-ali«. Človek ne more razbrati, kaj besedilo sporoča, dokler ne pripravi kritičnega in natančnega besedila že na prvem mestu. In to zahteva naporno, dolgotrajno, energetsko izčrpavajoče raziskovanje, pregled mnogih rokopisov, jezikovno strokovnost v starih jezikih. In čeprav lahko pogledamo končni izdelek in vzkliknemo »Vau!«, nihče razen Jana Dominika samega ne ve za dolge dneve in še daljše noči, ki jih je zahtevalo to delo.

In zdaj je bil Janu Dominiku podeljen doktorat. Njegovi akademski kolegi so ga prepoznali kot vred-

nega sprejema v njihove vrste. To je tisto, kar danes praznujemo, ko je naš prijatelj in tovariš prejel naziv doktorja. Kar se doslej zdelo kot vrhunec njegovih prizadevanj, bo od jutri naprej zgolj izhodišče. Od zdaj naprej bo lahko izpopolnjeval veščine, ki se jih je naučil, saj se mu odpira pot do akademske kariere, kjer bo svoje talente polagal v službo univerze, reda in vesoljne Cerkve. Na zdravje, Jan Dominik! Čestitke. Posebne čestitke tvojim staršem, družini in prijateljem, ki so te podpirali na poti. Če boste vsi dvignili kozarce, bomo izrekli zdravico novemu doktorju. *Auguri!*

Trsat - 22.8.2025

Obnovitev začasnih obljub in preobleka

V velikem veselju, zaupanju in predanosti Gospodu in z zaupanjem, da je sv. Frančiška priprošnja z nami, so v petek, 22. 8. 2025, na Trsatu za eno leto obnovili obljube naši kleriki, in sicer:

br. Domen Iljaš (ki si je spremenil ime in ga odslej kličemo **br. Bernardin**), župnija Presvetega Odrešenika LJ-Koseze;

br. Andraž Gorenc (ki si je tudi spremenil ime in ga odslej kličemo **br. Marcelin**), župnija sv. Antona Padovanskega LJ-Vič;

in br. Filip Mlinar, župnija sv. Marjete Horjul.

Isti dan so se skupaj s štirimi novinci iz zagrebške province in zadarske kustodije preoblekli v sveto obleko pokore na začetku noviciata naši trije novinci:

Demej Jarni (župnija sv. Jernej, Kočevje), Edvin Strle (župnija sv. Jurij, Stari Trg

pri Ložu) in Kristijan Pavlinić (župnija sv. Mavra, Bosiljevo/HR in Vinica/SLO).

V soboto, 23. 8., ob 15.00 pa so med sveto mašo, ki jo je vodil zagrebški provincial p. Milan Krišto, ob glavnih somaševalcih p. Tomislav Šanko, kustos kustodije sv. Hieronima, Zadar, in fr. Miran Špelič, Vikar naše province izrekli svoje prve obljube za eno leto štirje (sedaj) bivši novinci: dva iz ZG province, eden iz zadarske kustodije in naš br. Benjamin Božič iz župnije sv. Cirila in Metoda Lj-Bežigrad.

Slovesnost je bila lepa, preprosta, svečana, veliko bratov in patrov, hrvaške in slovenske pesmi, božja beseda in odlični pridigi v hrvaščini in slovenščini.

Na slovesnosti preobleke je p. Milan Krišto poudaril:

„Vaš vstop v noviciat je začetek radikalnega življenja in tudi pregled vašega dosedanjega življenja. Tako kot sv. Frančišek Asiški, ki hoče videti Križanega, samo njega in ga oznanjati, tako ste se vi odločili narediti tudi danes.

Tako kot apostol PAVEL BO IZKUSTVO, da v krhkih posodah nosi svojo poklicanost, ki je Božje delo in ne naše - bo verjetno tudi vaše izkustvo, zato molimo z vami in za vas in vas spremljamo.

Ta Nazareška hiša vas lahko spomni na Porcijunkulo, kjer je sv. Frančišek začel posvetitev Gospodu, pa tudi sv. Klara Asiška.

Priprošnja Marije, naj prosi, da boste spoznali, kaj Gospod od vas zahteva in vam da moč, da boste živeli sv. evangelij.

Vikar province fr. Miran Š. pa je tehtno in slikovito poudaril:

Sveto leto je zaznamovano z upanjem; smo romarji upanja. Vi - novinci - na začetku noviciata - ste za nas znamenje upanja.

Upanje - nosite tudi vi v sebi, tako sedaj na začetku noviciata in čez vse leto preizkušnje.

Spoznali ste, da je Jezus Kristus v vas prebudil in naredil nekaj pomembnega. Jezus Kristus vas je ujel z mrežo svoje besede, ni lahko, saj boste morali odvreči stare mreže, (mobitel, marsikakšno misel, navado), da boste naredili prostor za Jezusa Kristusa.

To je čas praznjenja glinaste posode (kar mora izginiti, lastnega ega) in potem pustiti, da se naseli v vas (glinasto posodo) karizma sv. Frančiška. To boste naredili na enkraten način, tako da boste napolnili

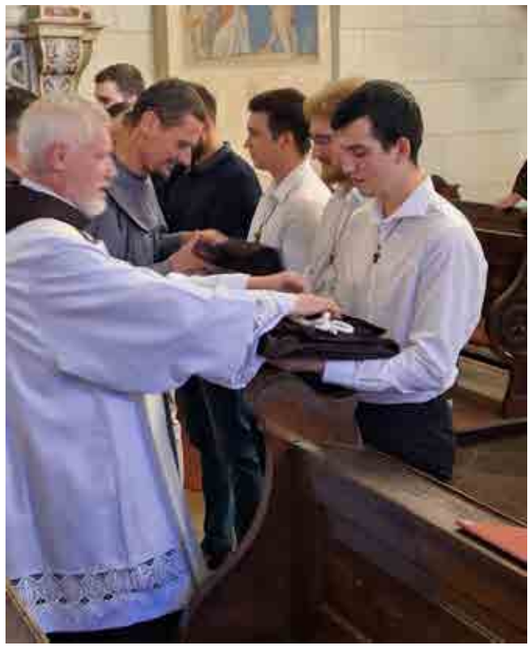

svojo glinasto posodo s karizmo sv. Frančiška in vaših duhovnim darom.

Vedoč, da je krhka, zato pozorno, da prejmete, kar pride z Božjo besedo, z zakramenti, z molitvijo, spoznavanjem in življenjem v bratstvu.

Vsi starejši bratje imamo svojo odgovornost zanje, da s svojim življenjem pokažemo, kaj je ideal, h kateremu lahko težite.

Prosimo za blagoslov zanje in zase, da bo med nami lahko raslo Božje kraljestvo.

p. Pepi

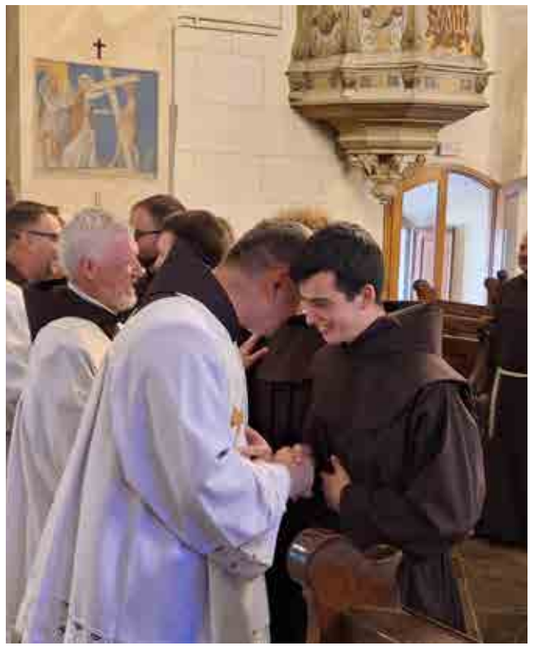

Trsat, 23.8.2025

Prve obljube

Pri sveti maši PRVIH OBLJUB pa nas je najprej za homilijo nagovoril p. Tomislav Šanko, ko je osvetlil:

„Človeka je mogoče najbolje spoznati po molitvi. In Jezus Kristus danes moli. Moli po neuspehu v Kafarnaumu, ne po uspehu in pravi: Gospod, razodel si se majhnim, neumnim v tem svetu. Oni so nasprotje uspeha v tem svetu; ti majhni delajo na skrivnem in ne za vidno slavo in čas v tem svetu. Zato je v noviciatu in tudi sicer Boga treba iskati in ga odkrivati. In kar najdeš, tisto je resnično in to v resnici si.

Danes izrekate obljube za eno leto, a ljubezen ima moč večnosti, ne le obljubo za eno leto. Vi v sebi že nosite ljubezen večnosti. Važno je, kako pridem do tega, da bom Jezusov cel in za večno.

Jezus nam pravi: »Pridi k meni, četudi si grešen, če ti kaj ni uspelo, pridi k meni, zaigraj na mojo Pravičnost. Če boš čakal, da boš pravičen, se ne boš nikoli odločil«.

Bogu hvala, da ste pogumni in da ste zaigrali na Božjo popolnost in ne na svojo. Med potjo vas bo, dragi novinci, Gospod očistil. V tem je resnična ponižnost, da človek krene na pot in računa z Gospodovim delovanjem. Za nas vse je to pomembno: Biti iskren pred Gospodom. To je dobra molitev. Vem, da sem nevreden in da me je strah..., a računam s teboj, Gospod.

Naše obremenitve in ranjenosti niso za Boga prepreka. To je včasih naš problem, ne pa Gospodov. Nimajo vsi poguma soočiti se s svojo slabostjo. Mi ga sedaj imamo in v resnici prihajamo pred Gospoda.

Jezus nas vabi: bodi moj učenec! Učenec je tisti, ki vsega ne ve, a se pusti poučiti. Najslabši so tisti, ki rečejo, da vse vejo. Ponižni se dajo poučiti… Lahko se tudi zmotiš. Mogoče v kateri od obljub kdaj zgrešiš. Zgrešil sem, si reci, a se trudim iti naprej... Bog hoče, da se mu podarim in se mu izročim.

Jezus pravi tudi: »Vzemite moj jarem nase«. In Jezus hoče nositi naš jarem obljub z nami, ne sami.

Ko vstopim v red, hočem biti svet brat in orodje za dosego te svetosti so tvoji bratje. Niso popolni in prav take Gospod uporabi, da so zate poligon svetosti. Tako se učiš živeti resnično svetost, ki ni takšna, kot si si jo zamislil.

Uči se biti v konfliktu z brati (v kakšni stvari) in uči se vztrajati in počasi reševati, kaj mi Bog hoče tukaj povedati. V tem vztrajati, iskati in počasi odkrivati.

Sv Frančišek in sv. Klara, prosita za vas!

....

Fr. Miran Špelič, vikar naše province, pa je poudaril:

»Dragi Benjamin in vsi ostali!

Abraham je šel iz svoje dežele, ker je bil poklican, tako tudi ti, dragi Benjamin. Pa vendarle je tudi razlika med Abrahamovim in tvojim klicem. On je šel v brezpotja, novinci pa ste vstopili na že v prehojeno pot drugih pred vami (pred vami je hodil že sv. Frančišek, vaši vzgojitelji).

Abraham je šel naprej, zapustil je rodbino. Tudi vi ste zapustili svojo družino in greste naprej: že dobivate na stotine bratov in sester, mater in očetov. Tako se v frančiškanskem življenju oblikuje novo bratstvo.

Gospod vas nam je dal, a sedaj imamo mi, starejši bratje, odgovornost, da bo vaše življenje postane življenje iz evangelija. Vsi imamo nalogo, da smo manjši bratje.

Te obljube so resne, so jarem, breme, ko ga nosite in razumete v Jezusu Kristusu, ko jih resno in odgo-

vorno živite. Pravila in Generalne konstitucije pomagajo razumeti obljube in bistvo vsega, ki je življenje po evangeliju. Evangelij živimo in ga predajamo božjemu ljudstvu, da gradimo božje kraljestvo.

Naj bo Gospod pri tem z vami in priprošnja sv. Frančiška Asiškega. Jezus Kristus se izroča vam in vi njemu. Amen.«

Veselimo se naših bratov, njihovih obljub in začetkov, zanje molimo in smo jih vedno veseli, kjerkoli se srečujemo. Podpiramo jih s svojim veseljem v frančiškanskem življenju, s svojim zgledom, besedo in hvaležnostjo Gospodu.

Mir in blagoslov!
P. Pepi

Ponovinci na Golici

Kleriki smo polni življenja in skrbimo za dobro vzdušje in počutje med nami in z Gospodom. V tem duhu smo se odločili v torek, 9. septembra, da smo krenili do Planine pod Golico, kjer smo pobliže spoznali našo počitniško hišo, malo počistili okolico. Se srečali z gospo Milko, ki nam je prijazno izročila ključe od naše hiše, pa tudi od cerkve sv. Križa, v kateri smo lahko skupaj zapeli dnevno molitveno uro, počastili Jezusa in njegov križ ter našli nekaj trenutkov zbrane tišine in Gospodove bližine.

Opremljeni za oblačno-megleni dan smo dvignili pogled in korak po položnejši poti progi vrhu Golice. Čez dobri dve uri smo bili na vrhu. Med potjo smo srečali vojake slovenske vojske, ki so se vadili v plezanju v skalne strmine. Prisrčno smo se srečevali tudi s tujci (zlasti s skupino Britancev, ki sta jih vodili dve slovenski vodnici) in s Slovenci. Vsi so izžarevali dobro voljo in veselje.

Takšno je bilo tudi naše srce, počutje, čeprav so noge kar čutile višino vzpona in pozneje strmejšega spusta po poti JEKLENE VOLJE.

V koči pod Golico so nas prijazno sprejeli in nam postregli s toplim čajem, medtem ko je megla v tistem trenutku dobro prekrila vrh Golice, pa tudi okolico koče na njej.

Bilo nam je lepo, frančiškansko preprosto, veselo, spodbudno v pogovoru in molitvi in v povezovanju v Frančiškovem bratstvu, ki diha v veselju, da nam Gospod daje brate.

Trije novi postulanti - Gospod nam daje brate

Praznik Povišanja svetega Križa, praznik naše province, je ob 12.00 uri na samostanskem koru na Prešernovem trgu slovesno zadonel v slavljenju Gospoda z molitvijo brevirja in s sprejemom v postulat treh postulantov, in sicer:

- Jakob Podlogar, župnija Lj-Trnovo,
- Dominik Pihlar, župnija Ljutomer in
- Jan Zajc iz Nove Štifte (župnija Ribnica).

Za ta korak v frančiškansko življenje so se pred tem v tridnevni duhovni pripravi pripravili s premišljevanji p. magistra, z branjem in premišljevanjem Svetega pisma, nekaterih Frančiškovih spisov, molitev, z uvajanjem v molitev molitvenega bogoslužja, z molitvijo rožnega venca in sodelovanjem pri sveti maši.

Pri nedeljskem sprejemu v postulat so prišli tudi domači, svojci od postulantov, tako da smo že sklenili prve vezi poznanstva, prijateljstva in medsebojne molitvene in človeške podpore. Tudi kakšna solza se je zaiskrila v očesu.

Molimo za vse klerike, za družine, iz katerih prihajajo, in jih z naklonjenostjo in hvaležnostjo sprejemajmo. Srečanje z njimi bo možno ob različnih priložnostih gostovanja po naših hišah in na skupnih redovniških srečanjih. Molimo za prihodnost naše province

Gospod nam daje brate, zato smo še toliko bolj preprosti, hvaležni, dobrohotni, sveti bratje med nami in za Cerkev.

Mir in blagoslov!
p. Pepi Lebreht, magister postulantov

Brezje

Od zadnjih Poročil do nove številke se je nabralo kar nekaj dogodkov, ki so omembe vredni, kakšen pa bo ostal tudi nezapisan. Cerkev sv. Vida, kjer domuje tudi Marija Pomagaj je letošnje praznovanje prepustila Sveti Trojici, v tednu po tem pa smo slovesno počastili praznik Svetega Rešnjega Telesa in Krvi. Verniki so se ob prazničnem urniku maš zbirali in častili, po večerni maši pa je sledila procesija po vasi s 3 oltarji.

V soboto, 21. junija, je bilo že 57. romanje bolnikov, ostarelih in invalidov. Romanje se je ob 9. uri pričelo z molitvijo rožnega venca na trgu pred baziliko Marije Pomagaj. Slovesno somaševanje je vodil koprski škof msgr. dr. Peter Štumpf. Zbralo se je prek 3.000 romarjev.

Škof Štumpf je v pridigi uvodoma spregovoril o velikem pomenu narodnega romanja bolnih k Mariji Pomagaj: »V jubilejnem letu smo prišli na Brezje kot romarji upanja. Prisluhnili smo in se odzvali prijetnemu vabilu Ognjišča in Karitas. Že 57. romanje bolnikov, invalidov, ostarelih, spremljevalcev, pomočnikov in prostovoljcev sporoča, da je v slovenskem prostoru ta dogodek postal zelo pomenljiv: predstavlja združitev moči bolnih in zdravih, da bi skupaj postali še bolj krepki v veri in upanju.«

Tudi ostale junijske dni smo bili veseli mnogih romarjev, ki so se zatekli k Mariji v zahvalo ali prošnjo.

Zadnji polni teden v juniju sta se rektorja Marijinih narodnih svetišč, dr. Carlos Cabecinhas (Fatima) ter dr. p. Robert Bahčič kot romarja upanja odpravila v Ukrajinsko Marijino narodno svetišče Zarvanytsya. njuno romanje, izraz bratske solidarnosti in molitvene podpore prijateljem v Zarvanytsya pomeni zelo veliko. Ob prihodu v svetišče sta se srečala s številnimi begunci, ki so zatočišče našli v svetišču, otroci, ki so izgubili dom, žene, katerih možje so na bojiščih. Prav tako sta se v bolnišnici v Ternopolu srečala z vojaki, ranjenimi na bojiščih ter obiskala tehniško univerzo, ki so jo 6. junija letos porušile ruske bombe.

Srečala sta se tudi z nadškofom grško-katoliške ukrajinske cerkve v Ternopolu, Teodorjem Martynyukom, ki rad prihaja v Marijino svetišče in zelo podpira njihovo delo. Pater Robert je metropolitu poklonil podobo Marije Pomagaj, v zahvalo za gostoljublje. Prvi petek v mesecu septembru pa je po večerni maši tudi predstavil to romanje in spregovoril iz lastne izkušnje.

Zadnjo soboto meseca junija je potekalo tradicionalno peš romanje iz Ljubljane na Brezje ob zaključku šolskega in študijskega leta. Somaševanje je vodil ljubljanski pomožni škof dr. Franc Šuštar. Pri maši je pel MPP.

Na praznik sv. apostola Tomaža so se v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah zbrali duhovniki, ki v letošnjem letu obhajajo 40 let mašniškega posvečenja. Poleg škofa Šuštarja štirideset let mašniškega posvečenja obhaja tudi ljubljanski nadškof metropolit Stanislav Zore, ki je vodil zahvalno bogoslužje.

Meseca julija je po navadi malo zatišja z romarskimi najavljenimi skupinami, je pa zato več nenapovedanih. P. Krizostom je odšel šel malo na morje, da se je pripravil na kasnejšo selitev proti Mariboru in Sveti Trojici. P. Robert, pišoči ter direktorica Romarskega urada Andreja z možem smo odšli na Madžarsko, kjer so v lanskem adventnem času pripravili razstavo običajev na Madžarskem ob Božičnih praznikih. Tako smo se ustavili v mestu Marcali ob Blatnem jezeru in ogledali muzej, kjer je ga. direktorica muzeja Vidák Tünde poskrbela tudi za vse potrebe po človeški plati. Naslednji dan smo se odpeljali v Budimpešto ogledat Etnografski muzej, ki nas je vse navdušil. Za ogled znamenitosti samega mesta ni bilo veliko časa, ustavili smo se v baziliki sv. Štefana.

Na god sv. Joahima in Ane smo gostili družine Aninega sklada, sv. mašo je tokrat vodil naš rektor p. Robert.

Zadnje dni meseca julija smo pripravili sobo za novega patra Davida, ki je prihajal. P. Krizostom pa je večino stvari že odpeljal na Štajersko.

Mesec avgust smo prvi vikend začeli še v stari postavi. V ponedeljek (4. 8.) zjutraj se je p. Krizostom odpravil s kolesom proti Mariboru. Prva etapa je šla preko Kamnika do Nazarij, naslednji dan pa do novega doma. 12. avgusta se nam je pridružil p. David.

Bolj kot se je bližal praznik Marijinega Vnebovzetja, več romarjev je prihajalo k nam. Po tradiciji imajo 13. avgusta zvečer svojo procesijo Cigani, ko sami v več skupinah nosijo podobo Marije do križa in nazaj. Ob koncu pa prejmejo vsak posebej blagoslov. Letos ni bilo z nami g. Petra Kokotca, ker je imel zdravniški poseg. Nadomestil ga je g. Marjan Lampret, navzoč pa je bil tudi policijski vikar p. Jona Janez Vene Ocist. Zbralo se je čez 260 Romov.

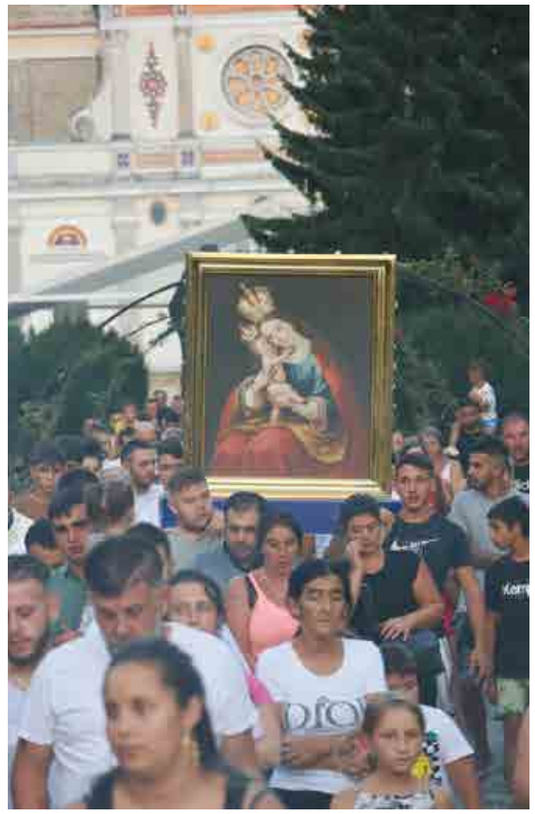

Na predvečer praznika je slovesnost povzdignil kapucinski novomašnik br. Ambrož Brezovšek, po maši pa je sledila procesija po vasi med katero smo peli litanije Vnebovzeti na čast. Na sam praznik je ob 10. uri vodil sveto mašo g. nadškof Stanislav Zore, ki je nagovoril preko 3.000 vernikov. Tudi ostale svete maše so bile lepo obiskane, popoldne pa so že 31. peš romanje zaključili romarji iz Rečice ob Savinji.

Tradicija romanja na dan, ko goduje sveti Rok (16. 8.) je med ljudmi močno razširjena in jo še vedno ohranjajo v številnih župnijah. Tako so na praznik svetega Roka k Mariji Pomagaj priromali člani konjeniških društev bližnje in širše okolice. Malo pred poldnevom so se konjeniki in kočije v procesiji podali okoli bazilike Marije Pomagaj in romanje zaključili z blagoslovom.

Na nedeljo po Velikem šmarnu je k Mariji Pomagaj priromalo veliko vernikov, iz vseh koncev Slovenije. Tako tudi skupina 12 mož, ki so letos že 17. leto zapored peš priromali iz Žužemberka.

Dva brata sta se udeležila duhovnih vaj. Na Sveti Gori je bil p. Milan, p. Robert pa teden kasneje v Asisiju.

3. septembra popoldne so nas obiskali Člani kolegija Santa Maria dell'Anima.

Pet škofov in 30 duhovnikov se je udeležilo srečanja, ki ga imajo vsa tri leta v eni izmed držav iz katerih prihajajo. Letos so na pobudo rektorja Bogoslovnega semenišča v Ljubljani, mag. Martina Zlobka, obiskali Slovenijo. Namen srečanja je, da okrepijo svojo povezanost in spoznajo različne kraje in krajevne Cerkve, iz katerih prihajajo. V Sloveniji so v treh dnevih obiskali Celje, Teharje, Ljubljano ter Brezje.

Prva nedelja v septembru je pri nas vedno spomin na kronanje milostne podobe. V soboto zvečer je bil tako med nami drugi letošnji novomašnik g. Matija Golob. Po maši je sledila procesija z milostno podobo po vasi med petjem litanij Matere Božje. Na nedeljo je slovesno sveto mašo ob 10. uri vodil ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik. Zbralo se je okrog 2000 romarjev. Popoldne je bilo zaznamovano s prošnjo za nove duhovne poklice. K molitvi so se pridružili tudi molivci in molivke Živega Rožnega Venca. Molitveno uro ter sveto mašo so pripravile frančiškanske skupnosti. Molitveno uro so vodili p. Pepi Lebreht z bogoslovci. Slovesno somaševanje je na trgu pred baziliko Marije Pomagaj vodil provincialni minister, dr. p. Christian Gostečnik. Ob njem so somaševali: p. Krizostom Komar, p. Pepi Lebreht, p. Janez Papa, p. Ciril Božič. Za orglami je sveto mašo spremljal p. Tadej Inglič. Hvala vsem, ki ste prišli ali poslali molivce za duhovne poklice in njihovo stanovitnost.

Na praznik Marijinega rojstva je sveto mašo na trgu pred baziliko daroval koprski škof msgr. dr. Peter Štumpf. Molitev za sovražnike je največje in najbolj žlahtno dejanje ljubezni. Molitev namreč mehča srce, da si zaželi osvoboditve od vsake oblike sovraštva. Ko molimo, naše srce upodabljamo po Božjem Srcu, ki dopušča, da sonce sije nad dobrimi in slabimi. » »Njen rojstni dan je tudi dan za odpuščanje, ko jo prosimo, naj nas osvobodi vseh slabih besed o Bogu in drug o drugem, in nas preobleče v novo obleko posvečujoče milosti. Tudi naša duša mora imeti lepo obleko. Danes se na Brezjah nekoliko duhovno očedimo, da bomo lepi odšli domov. Naj doma vidijo in opazijo, da smo bili pri nadvse lepi Mariji Pomagaj na Brezjah. Vsem želim blagodejen in lep praznik. Vas in vaše domače naj okrepi milost Božjega blagoslova in Marijine pomoči ter tolažbe. Z nami naj bo Mati Marija.« Je pridigo zaključil koprski škof msgr. dr. Peter Štumpf.

Kot da bi g. škof vedel kaj se bo zgodilo v prihodnjih dneh. Vsak drugi petek v mesecu pri nas poteka maša za bolnike z rakom in njihove svojce. September je mednarodni mesec ozaveščanja o otroškem raku, zato smo večer namenili mladim junakom. Rak je še vedno najpogostejši vzrok smrti zaradi bolezni pri otrocih, mlajših od 15 let. V Sloveniji vsako leto zboli okoli 80 otrok, v lanskem letu je žalostna statistika dosegla številko 77. September so kot mesec otroškega raka razglasili z željo, da bi se povečala ozaveščenost o otroškem raku. Redno mesečno molitev za bolnike z rakom smo zato nocoj posvetili mladim junakom, ki se soočajo z boleznijo raka, njihovim družinam in najbližjim. Večer smo ob 18.30 pričeli z molitvijo rožnega venca in ob 19. uri nadaljevali s sveto mašo, ki jo je daroval rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Med sveto mašo je p. Robert blagoslovil vitrino s plišastim kužkom Zlatkom. Rak je še vedno najpogostejši vzrok smrti zaradi bolezni pri otrocih, mlajših od 15 let. V Sloveniji vsako leto zboli okoli 80 otrok, v lanskem letu je žalostna statistika dosegla številko 77. September so kot mesec otroškega raka razglasili z željo, da bi se povečala ozaveščenost o otroškem raku.

Redno mesečno molitev za bolnike z rakom smo zato nocoj posvetili mladim junakom, ki se soočajo z boleznijo raka, njihovim družinam in najbližjim. Večer smo ob 18.30 pričeli z molitvijo rožnega venca in ob 19. uri nadaljevali s sveto mašo, ki jo je daroval rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Med sveto mašo je p. Robert blagoslovil vitrino s plišastim kužkom Zlatkom. Zgodba plišastega »junaka Zlatka« se je pričela s klicem gospe Tine Gaber Golob. Otroke zbrane pod okriljem Inštituta je spoznala februarja 2025 in med njimi se je spletla nevidna vez. K sveti maši ob začetku pontifikata papeža Leona XIV., ki je potekala na Trgu sv. Petra v Vatikanu, je želela odnesti predmete otrok. Odločitev je prepustila otrokom. Otroci so po tehtnem premisleku nesebično izbrali Enjo. V tistem času se je Enja borila z boleznijo, ki je kazala zobe in ni popuščala. Njena družina je dobesedno upala na čudež. Ponudba gospe Gaber Golob se je v tistem trenutku za pogumno deklico pokazala kot brleča lučka na koncu temnega tunela. Enja je polna upanja prinesla medvedka, ki so ji ga sošolke podarile tisti dan, ko jim je zaupala v kakšen krut boj vstopa. Ker je bil medvedek malce večji je za vsak slučaj dodala tudi malega kužka. Enja je želela, da poneseta sporočilo vseh otrok z rakom tja, kjer se sliši glas molitve, kjer ljudje prihajajo po tolažbo, in kjer se oblikujejo velike besede o veri, sočutju in človečnosti, v Vatikan. Iz Vatikan sta se oba blagoslovljena vrnila nazaj k Enji. Vendar zgodba tukaj ni končana. Otroci s kruto izkušnjo življenja izoblikujejo posebno obliko solidarnosti, vedno najprej vprašajo, komu lahko pomagajo. Nikoli sami sebe ne postavljajo na prvo mesto ali v ospredje. Enja je ob prevzemu obeh plišastih junakov vprašala: »Komu lahko poklonim kužka? Kdo je otrok, ki bi mu kužek pomagal v boju? Ona ima dovolj enega, drugega želi pokloniti nekomu, kot je ona sama.«

Odločitev, da Zlatko dobi stalni dom pri Mariji Pomagaj na Brezjah je bila zelo enostavna. Nikjer drugje ne more doseči toliko ranjenih in prizadetih družin. Skupaj s pomočjo Marije Pomagaj lahko opogumita toliko otrok, kolikor jih bo z upanjem v srcu stopilo v njuno zavetje.

O medijskem poročanju in prizadetosti mnogih, ki jih ni bilo pri tej sveti daritvi in so začeli pljuvati po nas, ne bom izgubljal besed. Cerkev mora biti prostor odprtosti in dialoga, drugače nismo drugačni od drugih... Hvala g. Matiji Suhadolcu, ki je naredil primeren prostor za Zlatka, da nas bo opominjal, da bomo še bolj goreče prosili in molili za vse bolne otroke (in odrasle) z rakom.

Sobota 13. septembra je tradicionalno škofijski molitveni dan za duhovne poklice, ki je potekal skupaj s srečanjem družin, pod svetoletnim geslom Romarji upanja. Somaševanje je vodil nadškof Stanislav Zore. Stoli na trgu so se napolnili in lepo je bilo videti toliko mladih družin, ministrantov in tudi duhovnikov, ki so prišli na ta dan.

Nedelja na praznik Povišanja Svetega Križa je bila priložnost, da smo mnogim romarjem delili upanje in jim kazali kako moramo slediti Gospodu, da bo življenje vedno povezano z njim. Ker je to tudi praznik naše province, naj nas Gospod blagoslavlja na priprošnjo Marije Pomagaj.

p. Tadej Inglič

https://franciskani-kamnik.si

p. Ciril A. Božič, Kamnik, 14. september 2025, na god naše Province

Utrinki izpod kamniških planin – iz Kamnika

OBLETNICA POSVETITVE CERKVE: Naša sedanja cerkev je bila sezidana leta 1703 in posvečena 18. junija 1730. Posvetil jo je ljubljanski škof plemeniti Žigon Feliks Schrattenbach (rojen 10.01.1674 Gradec; škof od 17.03.1718 do svoje smrti 12.06.1742 v Gornjem gradu). Prvi Frančiškovi bratje so prišli v Kamnik leta 1493 iz Tirolske. Reformacija jih je skoraj za sto let pregnala iz Kamnika (od leta 1538 do 1627). Ponovno so prišli, tokrat iz Bosne. Druga svetovna vojna je bila nova preizkušnja za kamniški frančiškanski samostan. Je pa bilo tukaj spet mladostno živahno v 80-letih 20. stoletja, ko je bil v samostanu Serafinski kolegij z mladimi fanti, gimnazijci. Med njimi je bil tudi sedanji ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore.

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA IN SV. REŠNJE KRVI smo prav slovesno obhajali v četrtek, 19. junija 2025. Po večerni sv. maši smo imeli prvič po letu 2019 telovsko procesijo po našem vrtu; to pomeni, da nismo imeli dežja! Postavili smo štiri oltarje: prvi pred garažo, drugi sredi vrta ob dveh drevescih, tretji pred malimi vratci na severni strani vrta in četrti pred kipom sv. Frančiška Asiškega. Somaševanje in procesijo je vodil naš novi provincialni minister p. ddr. Christian Gostečnik. Svoje delo so odlično opravili: ekipa, ki je postavila in okrasila oltarje, gospe, ki redno čistijo cerkev, ministrantje, pevci, pritrkovalci, nosilci bander in neba ter otroci, ki so s cvetjem posuli prostor pred vsakim oltarjem, zvesti verniki.

SREČANJE IN POGOVOR V DVORANI: Po procesiji smo se srečali s provincialom v dvorani, kjer se je razvil prijeten in koristen pogovor o našem samostanu in cerkvi, o našem sedanjem in prihodnjem delu na področju pastorale, kulturnega poslanstva in gospodarskih zadev. Slovenska frančiškanska provinca Sv. Križa, katere provincial je za prihodnja tri leta p. ddr. Christian, bo v letu 2028 postala samostojna kustodija. Na to se pripravlja že nekaj let in v tem kontekstu vsi člani Province ob usmerjanju vrhovnega vodstva iz Rima razmišljamo, kako naj in kako bomo v novih razmerah še vedno lahko blizu ljudem. Zato je potrebna vizija ne samo za naš kamniški samostan, ampak ob pomanjkanju patrov motrimo seveda vse naše postojanke v Sloveniji, ZDA in Avstraliji. Provinca je ustanovila tudi gospodarsko podjetje Cantico, ki bo pomagalo uresničiti prenovo in poslanstvo vsakega našega samostana, kakor bo določilo provincialno vodstvo.

BOGOSLUŽJE IN PASTORALA: Naša kamniška cerkev je samostanska cerkev in torej nismo ne župnija in ne podružnica. Je pa naša cerkev pomembno duhovno središče za obhajanje zakramenta sprave – spovedi ter za obhajanje svetih maš, saj smo v samem zgodovinskem središču Kamnika. Tu pri nas domujejo Frančiškov svetni red (FSR), Družinska kateheza Kamnik (DKK), mladinska skupina Frančiškovi mladi prijatelji (FMP), dva pevska zbora, glasbeniki DKK, nad trideset ministrantov, biblično-liturgična skupina, Društvo sv. Jakoba (DSJ), skavti, poletni oratorij. Veliko je obiskovalcev, ki želijo videti in slišati o Plečnikovem Božjem grobu in samostanski knjižnici p. Donata Valvazorja. In tudi srečati patra! Vprašanje, ki ga nam vedno zastavljajo: »Koliko patrov pa živi tukaj?«

Zaradi starosti in bolezni in ker sva v Kamniku sedaj samo dva patra: p. Franci (77 let), p. Ciril (72 let), je naše novo provincialno vodstvo že **na svoji prvi redni seji provincialnega definitorija** v Nazarjah, 11. junija 2025, dalo v 2. točki **Stanje v Kamniku, Sklep:** »Predlaga se zmanjšanje maš na eno nedeljsko in eno med tednom«. Vendar smo se po mnogih razmislekih in pogovorih odločili in provincialni minister p. ddr. Christian Gostečnik je tudi potrdil **NOVI URNIK SVETIH MAŠ,** ki sedaj velja od prve nedelje v avgustu, od 3. avgusta 2025 naprej.

NEDELJE: 8.30 in 10.30.
PRAZNIKI: 7.00, 10.30 in 19.00
(v zimskem času ob 18.30).
DELAVNIKI: Ponedeljek: 19.00 (v zimskem času ob 18.30); torek: 7.00; sreda: 19.00; četrtek: 7.00; petek: 19.00; sobota: 7.00.
Torej: Ponedeljek, sreda in petek: ob 19.00.
Torek, četrtek in sobota: 7.00.

ŽUPNIJSKA CERKEV NA ŠUTNI
ima takšen razpored svetih maš:
NEDELJE IN ZAPOVEDANI PRAZNIKI:
7.30, 9.30 in 19.00 (v zimskem času ob 18.00).
MED TEDNOM vse dni ob 19.00 (zimski čas 18.00).

OBISK PROVINCIALA IZ AVSTRALIJE:
Provincialni minister avstralske frančiškanske province Sv. Duha, Fr. PHILLIP (Phill) MISCAMBLE, je bil na obisku v Sloveniji od 24. junija do 1. julija 2025. Vse dni je bival pri nas v Kamniku.

Tako smo napolnili njegove dni pri nas:

TOREK, 24. junij 2025: za 16.40 je bil načrtovani prihod na letališče LJ – Brnik; pristal je ob 16.02 - polet BA690 iz Londona; Kamnik: 19.00 sv. maša; ob 19.30 je prišel v Kamnik provincial p. Christian Gostečnik; pogovor in večerja.

SREDA, 25. junij 2025: Odhod ob 8.00 v Pleterje, kjer nas je nadvse prijazno sprejel prior p. Frančišek Marija Fodor in nam razkazal ves samostan. Vožnja preko Brusnic, Hrušice na Vrh k vinogradu in zidanici brata Jožeta Božiča; kosilo pri bratu Tonetu ob 13.00; počitek. Ob 16.30 v Stopiče. Ob 17.00 sv. maša za domovino, program – glavni govornik g. Lojze Peterle, prvi predsednik Vlade Republike Slovenije. Piknik.

ČETRTEK, 26. junij 2025: Velika planina (od 9.00 do 12.00); načrtovana pot skozi Nazarje odpovedana, ker so bili vsi trije tamkajšnji patri zdoma; obisk p. Bernarda in p. Damjana pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah.

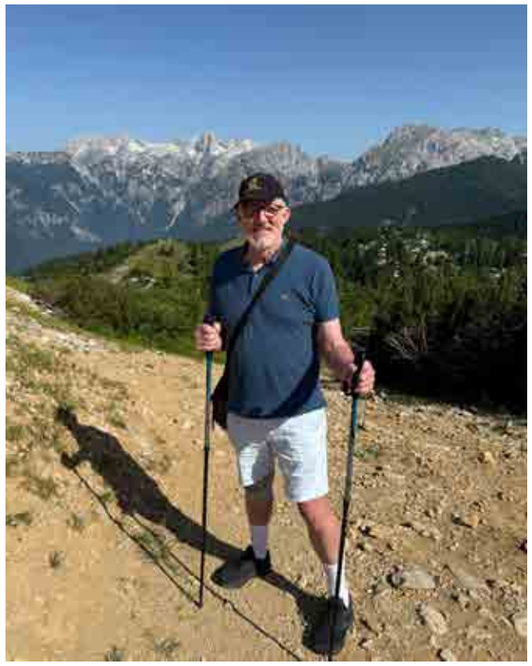

PETEK, 27. junij 2025: 8.15 odhod na Bled: župnik dr. Janez Ferkolj nam je poslal čoln za prevoz na otok in nam tam podaril vse ugodnosti ogledov in pogostitve; poromali smo seveda tudi na Brezje, še pred tem pa v Mošnje k p. Milanu. Letališče Lesce pa nam je dalo za dušo čudovit pogled na lepoto slovenskih gora in tudi nekaj dobrot za okrepčilo naših telesc.

SOBOTA, 28. junij 2025: 8.45 odhod na Sv. Goro. Tam se je p. Bogdan že pripravljal na naslednji dan, ko je slavil svojo srebrno mašo; Nova Gorica – Kapela: kosilo ob 12.30 v samostanu na Kapeli s p. Nikom in p. Vilijem. Pater Niko je seveda tudi nekdanji ‚Avstralec' in nam je razkazal kleti z izbranimi vini ter nam kot dober in gostoljuben frančiškan natočil zlato kapljico; v njej je shranjenega toliko Božjega sonca in truda dela človeških rok.

NEDELJA, 29. junij 2025: Kamnik, sv. maša; ob 12.30 kosilo z brati v samostanu Marijinega oznanjenja v Ljubljani; srečanje in pogovor s provincialom p. Christianom; 16.00 LJ - stolnica: mašniško posvečenje. Po slovesnosti srečanje z nadškofom msgr. Stanislavom Zoretom OFM.

PONEDELJEK, 30. junij 2025: Dopoldne smo imeli katehezo za otroke in animatorje oratorija. Počitek v Kamniku. Iz Reke je zvečer prispel v Kamnik p. Ivo, ki je 20 let deloval v Wollongongu in je p. Phillipa odpeljal v TOREK, 1. julija 2025, v Zagreb. Tam ga je čakalo delovno kosilo s provincialnim ministrom hrvaške province sv. Cirila in Metoda. Iz Hrvaške je pot nadaljeval še v Bosno in Hercegovino, saj tudi od tam delujejo patri v Avstraliji.

ORATORIJ 2025 je bil pri nas od ponedeljka, 30. junija, do petka, 4. julija, s sklepno sveto mašo v petek, 4. julija 2025 ob 19.00. Sodelovalo je nad 90 otrok in 41 animatorjev. V ponedeljek jih je nagovoril provincialni minister frančiškanske province iz Avstralije, Fr. Phillip Miscamble; v torek se jim je pridružil naš bogoslovec brat Filip Mlinar, na spovedni dan, v četrtek in petek, 3. in 4. julija, pa tudi srebrnomašnik p. Bogdan Knavs s Svete Gore, ki je ob 19. uri vodil tudi somaševanje s p. Francijem, p. Ciril pa je bil v spovednici, saj je bil ta dan prvi petek v juliju.

SVETE MAŠE V DOMU STAREJŠIH OBČANOV V KAMNIKU so vsako sredo ob 11.00. V mesecih februarju in juliju je zanje odgovoren naš samostan. V sredo, 30. julija 2025, sva tam somaševala cistercijan p. Jona Janez Vene - policijski vikar in p. Ciril, ki je bil v Melbournu 17 let kaplan za Victoria Police, policijo avstralske zvezne države Victorie. Maševala sva za pokojnega Edvarda Peperka, slovenskega vojaka, ki je padel v spopadu z JLA pri Trzinu 27. junija 1991. Rojen je bil v Kamniku 2. junija 1966. Pri sv. maši sta bili njegova mama, ki živi v Domu, in sestra.

POČITNICE ZA NAŠE MINISTRANTE: Strunjan, od nedelje, 13. julija, do sobote, 19. julija 2025. Imeli smo srečo z vremenom – ni bilo ne preveč vroče; ravno prav toplo. Res prijeten teden za nas vse! Naj povem, da imajo naši ministrantje radi slovesnosti in jih do potankosti obvladajo. Pater Bogdan je po slovesnosti ponovitve svoje srebrne maše dejal, da takšne asistence nimajo niti v stolnici!

SVETO MAŠO za pokojnega duhovnika, dirigenta, zborovodja in muzikologa g. MIRKA CUDERMANA (rojen 18. julija 1930 v vasi Tupaliče, umrl 27. 02. 2025 v Ljubljani) je v petek, 18. julija 2025, (točno 95 let od rojstva!) ob 19. uri daroval v naši cerkvi njegov nečak, pater Tadej Inglič, novi gvardijan frančiškanskega samostana na Brezjah, kamor po novem kot podružna hiša spada kamniški samostan**.** Pri sveti maši je sodelovalo več znanih glasbenikov in pevcev.

ZAVETNIK CERKVE, apostol sv. Jakob Starejši, je godoval v petek, 25. julija 2025. Ta dan smo imeli **v naši cerkvi CELODNEVNO ČEŠČENJE Jezusa v Najsvetejšem zakramentu.**

SLOVO od župnika in dekana g. LUKA DEMŠARJA: Duhovniki dekanije Kamnik smo z njim darovali sveto mašo v naši cerkvi na dan celodnevnega češčenja Svetega Rešnjega Telesa v petek, 25. julija 2025. To je bila tudi lepa priložnost, da se je duhovniški zbor dekanije s skupnim obhajanjem daritve svete maše in češčenjem Najsvetejšega zakramenta zahvalil g. dekanu za njegovo služenje in se z blagoslovom od njega poslovil. V četrtek, 31. julija 2025, je ob 19. uri daroval sveto mašo v župnijski cerkvi na Šutni.

Gospodu Luku iskrena hvala za njegovo izgorevanje za duhovni blagor mesta Kamnik, Tunjic in vse dekanije in naj ga spremlja moč blagoslova Najvišjega ter mogočna priprošnja Marije Pomagaj in njegovega zavetnika, evangelista sv. Luka.

Razpored češčenja od 14.00 dalje:

- 14.00 do 15.00: FSR (Frančiškov svetni red);
- 15.00 do 16.00: Molitvena skupina s Šutne;
- 16.00 do 17.00: DKK (Družinska kateheza Kamnik);
- 17.00 do 18.00: Ministranti, animatorji, FMP (Frančiškovi mladi prijatelji), otroci;
- 18.00 do 19.00: molitev rožnega venca, pete litanije Srca Jezusovega, zahvalna pesem, blagoslov;
- **19.00: Sklepno slovesnost celodnevnega češčenja je vodil novomašnik, g. Matija Golob.** Kako lepo je zadonela v pozdrav pesem *»Novomašnik, bod› pozdravljen!«* In sklonili smo glave za novomašni blagoslov.

ŽEGNANJE, zunanja slovesnost praznovanja zavetnika sv. Jakoba Starejšega, je bila **v nedeljo, 27. julija 2025.** Tisto nedeljo je bil tudi **5. svetovni dan starih staršev in ostarelih** z naslovom**:** ***Blagor človeku, ki ni izgubil svojega upanja*** (prim. Sir 14,2). Ta dan je uvedel papež Frančišek leta 2021.

DAROVI ZA MIVO na Krištofovo nedeljo ob blagoslovu vozil in voznikov: 2.982 evrov. Hvala v imenu misijonarjev za darove in naj Vas dobri Bog na prošnjo sv. Krištofa varuje na cestah življenja, ki ne peljejo le do Rima, ampak nekega srečnega dne vse do nebes!

NOVI ŽUPNIK V KAMNIKU IN TUNJICAH: S 1. avgustom 2025 je nastopil službo župnika v Kamniku in soupravitelja župnije Tunjice, g. MATEJ NASTRAN, ki je bil zadnjih 14 let župnik v Škofji Loki. Z g. Matejem smo se na zelo kratko srečali v soboto, 2. avgusta, ko sem šel v župnišče po zapisnik, ker me je še g. Luka prosil za poroko v Tunjicah. Gospod Matej mi je na hitro povedal nekaj svojih pastoralnih načrtov, med drugim tudi to, da ne bo imel več dveh različnih tiskanih Oznanil za vsako župnijo posebej, pač pa jih bo združil v skupna Oznanila župnij Kamnik in Tunjice. V prvi številki je 10. avgusta 2025 zapisal na prvi strani pod naslovom ***Prenovljena oznanila:***

»Že več let je župnik v Kamniku tudi soupravitelj župnije Tunjice, ob menjavi župnika pa je možnost, da se povežejo tudi oznanila. Tako boste lahko vsi župljani Kamnika in Tunjic seznanjeni o dogajanju in svetih mašah v obeh župnijah.

Za razumevajočo podporo gre zahvala p. Tadeju Ingliču, gvardijanu frančiškanskega samostana na Brezjah (pod katerega vodstvo sedaj spada tudi samostan v Kamniku) in predstojniku samostana v Kamniku p. Cirilu Božiču, za razumevanje in dobrohotno pripravljenost za sodelovanje tudi naprej.

Dejavnosti in urnik svetih maš pri frančiškanih boste lahko spremljali v njihovih oznanilih in spletni strani. Kot bratje v Kristusu spoštujemo razlike in se hkrati dopolnjujemo. Bogu hvala za to!

Naslov novih skupnih oznanil Župnij Kamnik in Tunjice je ‚V ZAVETJU MARIJINEGA BREZMADEŽNEGA SRCA'…«

Frančiškani v Kamniku bomo še vedno, tako je vsaj zdaj v načrtu, pripravili dvotedenska tiskana Oznanila, ki bodo objavljena tudi na spletu. Upamo na *»razumevajočo podporo gvardijana p. Tadeja Ingliča, gvardijana frančiškanskega samostana na Brezjah (pod katerega vodstvo sedaj spada tudi samostan v Kamniku).«* In se mu bomo za to tudi glasno in javno zahvalili! To obljublja p. Ciril, od katerega pričakujejo *»razumevanje in dobrohotno pripravljenost za sodelovanje tudi naprej«*. Gospodu Mateju sem pokazal že našo knjižnico z Dalmatinovo Biblijo in Valvazorjem zapisom Kamnika. V ponedeljek, 15. septembra 2025, grem na Šutno pomagat spovedovat šolarje!

Mladostno svežemu in zagnanemu župniku g. Mateju želimo moč vztrajnosti, evangeljske dobrohotnosti in poguma: Blagoslovljen, ki prihajaš v Gospodovem imenu!

UMESTITEV novega župnika g. Mateja Nastrana je opravil v nedeljo, 10. avgusta 2025, med sveto mašo ob 7.30 **arhidiakon dr. Andrej Marko Poznič.** K slovesnosti je g. Matej povabil tudi patra Cirila, predstojnika frančiškanskega samostana in rektorja samostanske cerkve sv. Jakoba v Kamniku.

Arhidiakona sem zaprosil za pridigo in mi jo je poslal v nedeljo, 17. avgusta 2025.

Na E-pošto: skupina.franciskani@ofm.si sem še isti dan poslal to sporočilo:

Dragi bratje, svež pozdrav iz Kamnika po današnji nevihtni ohladitvi!

V Kamniku imamo novega župnika, g. Mateja Nastrana; 14 let pred tem je bil župnik v Škofji Loki.

Prejšnjo nedeljo, 10. avgusta 2025, je župnika Mateja umestil v župnijski cerkvi v Kamniku med sveto mašo ob 7.30 zjutraj arhidiakon, g. dr. Andrej Marko Poznič, župnik v Ihanu.

Bil sem povabljen in sem bil tam vse do obhajila, potem pa sem moral odhiteti domov, da sem z 12 minutno zamudo začel z 8.30 sveto mašo v naši frančiškanski cerkvi sv. Jakoba. Pater Franci po operaciji še ne maš̌uje.

Že pred mašo sem povedal, da bom verjetno moral oditi pred koncem sv. maše in da moj odhod ne bo protest.

Arhidiakon g. dr. Andrej Marko Poznič je po naročilu g. nadškofa msgr. Stanislava Zoreta OFM vodil obred umestitve novega župnika in seveda tudi pridigal. Prosil sem ga za besedilo pridige in danes zjutraj mi jo je poslal. Pošiljam vam jo v priponki.

Vse dobro in Bog živi!
p. Ciril A. Božič

P. S.: Pridiga je bila v priponki in jo tudi tu prilagam. Ni je potrebno objaviti; naj pa se shrani v arhivu kot ‚spomin na dneve minule'.

SVETI ROK – MALI GRAD: Sveta maša na njegov god, v soboto, 16. avgusta 2025, je bila ob 9. uri dopoldne. Ob isti uri je bila sv. maša v čast sv. Roku tudi v Mostah pri Komendi. Po somaševanju na Malem gradu je župnik g. Matej povabil nas somaševalce (g. Pavel Pibernik – župnik v Mekinjah in prodekan; g. France Urbanija - duhovni pomočnik v Kamniku; p. Ciril) na malico v župnišče. Tako smo že tudi sedeli skupaj za isto mizo.

DUHOVNE VAJE V ASSISIJU: Zadnji teden v avgustu je bil p. Ciril skupaj s sobrati na duhovnih vajah v Assisiju. Duhovne vaje je vodil nadškof p. Martin Kmetec OFM Conv. Tiste dni je bil v Kamniku p. Bogdan Knavs, saj je p. Franci še okreval po operaciji stenoze spinalnega kanala, ki jo je imel 28. julija 2025 na Ortopedski kliniki UKC v Ljubljani. Pater Franci se zahvaljuje za molitve, svete maše in dobre želje in lepo pozdravlja. V petek, 12. septembra 2025, je odšel za dva tedna v zdravilišče v Dolenjske Toplice.

Po vrnitvi iz Greccia in Fonte Colomba sem bratom iz Assisija poslal pošto:

Dragi bratje, pozdrav iz Assisija, kjer smo bratje Miran, Peter, Niko, Robert, Ambrož Požun, Gregor, Benedikt in Ciril na duhovnih vajah ob vodstvu plemenito dobrega nadškofa Ismirja, patra Martina Kmetca OFMConv. Zelo smo mu hvaležni, da je sprejel vodstvo naših duhovnih vaj.

Danes, v sredo, 27. avgusta 2025, smo poromali v Greccio, Fonte Colombo in na hrib Monteluco nad Spoletom (830 metrov nadmorske višine), kjer imajo frančiškani dom duhovnih vaj.

V Fonte Colombu sta nas pričakala generalni minister p. Massimo Fusarelli in gvardijan samostana, ki je k našemu kosilu iz popotne torbe dodal tri steklenice vinske kapljice.

Generalni minister, katerega je največ časa „zabaval", kdo drug kot commissario p. Peter, pozdravlja brate v Provinci. Seveda pa tudi pozdrav od vseh nas, nasmejanih na fotografiji. Duhovno sončni dnevi!

Imamo duhovno bogate dneve in zahvala zaslužnemu provincialnemu ministru p. Marjanu Čudnu, ki je v Assisiju vse vnaprej pripravil in uredil. Dragi Marjan, Bog lonaj!

Pozdrav posebej pa seveda tudi za aktualnega provincialnega ministra p. dr. Christiana; upamo, da si srečno pristal na slovenskih tleh!

Naj povem še, da smo tu veseli, ker smo v dobrih rokah provincialnega vikarja, brata Mirana in dobrodošli pri bratstvu samostana pri Porziuncoli.

Mir in dobro! Bog živi!
Ciril

SREBRNI JUBILEJ POSVETITVE DRUŽINE PETERLIN

Pred petindvajsetimi leti sta mama Kati in ata Lovro Peterlin posvetila vse člane svoje družine Jezusovemu in Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. V soboto, 30. avgusta 2025, so se zbrali prav vsi člani sedaj razširjenih družin k zahvalni sveti maši in obnovitvi posvetitve. Ata Lovro in hčerka Majda sta posinovljenca naše province, torej naša brata, mama Kati pa je že pokojna.

Brat Majda se je zares potrudila, saj je pripravila vse za sveto mašo, posebne okrašene sveče in blagoslovljeno vodo za vsako družino, pater Ciril pa je na Majdino prošnjo z La Verne prinesel kropilčke.

SREBRNO MAŠO je obhajal PATER BOGDAN KNAVS, gvardijan na Sveti Gori, pri nas v Kamniku v nedeljo, 31. avgusta 2025, ob 10.30; dan prej pa v Loškem potoku, od koder izhaja njegov pokojni oče Lojze. Po sveti maši je bilo druženje in agape na samostanskem vrtu in v dvorani. Pater Bogdan je bil le za krajši čas gvardijan našega samostana, a ohranja tesno bratsko in občestveno povezanost s Kamnikom. Srebrnomašniku p. Bogdanu dobrodošlica, srčne želje in čestitke!

OBNOVITVENA DELA: Po velikodušnosti dobrotnikov in dobrotnic, ki ne želijo biti imenovani, so prostori cerkve in samostana ter vrta čisti, urejeni in redno vzdrževani, saj se v takšnih častitljivo starih stavbah redno nakazujejo razna popravila in opravila.

Samostanska dvorana je v juliju dobila novo fasado po dobroti družine Špenko, montirane so zunanje luči, nadstrešek nad stranskimi vrati vhoda v dvorano, kakor že prej nova streha na vrtni uti, je delo in dar prijateljev Toneta in Marinke Brejc z Brezij; potrebna so bila razna dela servisiranja video nadzora, računalnikov, nova ureditev zvonjenja je že v delu, saj stari sistem ni več uporaben in se ga ne da nadgraditi. Družina Špenko, katere mlajši sin Krištof se je 6. septembra 2025 poročil s Teo Belo Kočar, je z vso zavzetostjo urejevala, plela in sadila rože na vrtu. Po dobroti mecenov smo se z našimi ministranti in ministrantkami na letošnjem počitnikovanju v Strunjanu lahko nekaj več privoščili in se tudi z najeto ladjico popeljali iz Portoroža do Izole in nazaj. Nekaj darov pa je še ostalo za septembrski **VIKEND NAŠIH ANIMATORJEV ORATORIJA** od 12. do 14. septembra 2025 v Strunjanu. Bog povrni vsem dobrotnikom!

POLICIJA OPOZARJA IN SVETUJE: S Policijske postaje Kamnik smo dobili telefonski klic našega rajonskega policista, ki nas je seznanil z mnogimi **vlomi v cerkve v naši bližnji okolici ter opozoril na večjo pozornost,** kdo se giblje okrog nas. Prav tako nas je zaprosil, da vernike opozorimo na skupino tatov, ki v zadnjih tednih vlamlja in krade po domovih in cerkvah, zato so zelo na mestu dodatni varnostni ukrepi. Naša cerkev in naš prostor pred cerkvijo imata

sneman video nadzor, prezbiterij pa tudi alarm. **Varnost in odgovornost naj bosta na mestu!** Ponovno bomo morali **posodobiti seznam, kdo vse in zakaj ima ključ** in kaj to pomeni v odgovorni rabi vstopa v prostore, ki jih ključ odpira. Z zaupanjem prideta tudi odgovornost in nadzor! Hvala vsakemu, ki se tega zaveda in zato tudi odgovorno ravna, smo zapisali v Oznanilih.

DRUŠTVO SV. JAKOBA je organiziralo jesensko romanje po baročni Štajerski pod vodstvom dr. Ferdinanda Šerbelja v soboto, 6. septembra 2025. Gospa Helena Kregar je to romanje opisala tako:

V organizaciji Društva sv. Jakoba Kamnik smo Kamničani preživeli čudovit romarski dan po prelepih štajerskih cerkvah. Naš umetnostno-zgodovinski vodič je bil neprekosljivi poznavalec baroka na Slovenskem, dr. Ferdinand Šerbelj. Najprej smo obiskali cerkev sv. Petra na Malečniku nad Mariborom, ki je nastala že v gotiki in dobila današnjo podobo v 18. stoletju. Uvršča se med najlepše spomenike štajerskega baroka.

Nad Malečnikom že od 12. stoletja dalje kraljuje prelepa cerkev Matere Božje na Gorci. Romarja očara z barvito lepoto v nebo kipečih gotskih oblik. Z vrha grička, na katerem stoji, pa se odpira prelep razgled na Maribor in Pohorje.

Cerkev Marijinega imena v Rušah je zagotovo eden od biserov baročne Štajerske. Romarska cerkev Device Marije v Puščavi pod Pohorjem pa predstavlja vrh umetnosti 17. stoletja ob Dravi. Že v 11. stoletju jo je dobil v posest benediktinski samostan v Št. Pavlu na Koroškem. Z utrjevanjem gospodarskega zaledja ter z gradnjo cerkva in kapel se je pospeševalo versko življenje pod Pohorjem.

Zgodovino obiskanih cerkva, življenje in delo umetnikov, ki so jih oblikovali, ter vplive časa in družbe skozi stoletja – vse to nam je s svojim bogatim znanjem predstavil dr. Ferdinand Šerbelj. Dan smo zaključili z imenitnim kosilom v gostišču Vnukec v Limbušu pri Mariboru. Poln avtobus vedoželjnih romarjev je bil navdušen nad organizacijo in nad doživetji tega lepega romanja.

DRUŠTVO SV. JAKOBA KAMNIK (DSJ) je pripravilo **večer, posvečen JAKOBU ALJAŽU,** duhovniku, domoljubu, gorniku, skladatelju, v četrtek, 11. septembra ob 19.00 v dvorani Frančiškanskega samostana v Kamniku. Velikega Slovenca so predstavili z dvema risanima dokumentarnima filmoma, ki ju je izdelala župnija Smlednik ob 180-letnici rojstva Jakoba Aljaža in 30-letnici Občine Smlednik: *ZA VSE NAS, SLOVENCE, GRE* in *NI GA NITI GA NE BO JUNAKA, KOT JE BAČENKOV JAKA*. Scenarija sta delo župnika g. Davida Jensterla in prof. Marjete Žebovec, slikovni del in animacija pa g. Juana E. Juvančiča.

ZAHVALA za sodelovanje in pomoč pri mnogih dogodkih in opravilih, ki so nam jih prinašali pretekli tedni. Tudi za ponovitev srebrne maše p. Bogdanu in vsem dobrotnikom, ki ste na različne načine brez kakšnega velikega besedovanja opazili, kje je potrebno in kaj lahko storite Vi! Za zgled in navdih so »duše«, ki tiho pristopijo in naredijo, kar vidijo, da je potrebno. Ni jih nikjer veliko, a se najdejo! Občudovanja vredne so tudi gospe, ki so se pred večernimi sv. mašami zbirale k molitvi rožnega venca. Ko je sedaj vsak drugi dan samo jutranja sv. maša, so prišle s predlogom in obljubo, da bodo prihajale tudi zjutraj 20 minut pred sveto mašo in molile rožni venec. Dober predlog, takojšnji dogovor, akcija!

ROMARJI IN OBISKI: Zadnje tedne smo imeli pri nas v Kamniku vrsto obiskov rojakov iz Avstralije, ZDA, turistov iz evropskih držav, romarje iz Avstrije in romarje Slovenske Frančiškove transverzale. Deset jih je priromalo peš iz Nazarij v soboto zvečer, 13. septembra 2025, skupaj s p. Tomažem Pintarjem. Pater Tomaž je v nedeljo, 14. septembra, daroval v Kamniku obe sveti maši, ob 8.30 in 10.30; pater Andraž Arko pa v petek zvečer in v soboto zjutraj. Pater Ciril je bil tisti vikend v Strunjanu z animatorji, p. Franci pa je na dvotedenski terapiji v Dolenjskih Toplicah. Hvala bratoma s Savinjske strani Kamniških Alp!

DRUŽINSKA KATEHEZA KAMNIK (DKK) začne s svojimi srečanji v ponedeljek, 15. septembra 2025, ob 17.30 v cerkvi. In nato redno po že ustaljenih tirih ob ponedeljkih od 17.30 do 18.30. Vabljene tudi nove družine, da se jim pridružite.

TRETJA NEDELJA V MESECU s sveto mašo ob 10.30 je še vedno posebej namenjena družinam s sodelovanjem Družinske kateheze Kamnik. **V nedeljo, 21. septembra 2025, bo sv. maša ob začetku našega katehetskega in pastoralnega leta.** Po sv. maši bo srečanje za vse MINISTRANTKE IN MINISTRANTE ter njihove STARŠE.

TEDEN MLADIH od 14. do 20. septembra se sklene s STIČNO MLADIH 2025 z geslom: *»Poglej gor«* v soboto, 20. septembra. Dekanija Kamnik ima naročena dva avtobusa. Pri nas imamo za Stično prijavljenih 34 mladih.

Po Stični pa je že ustaljeno, da v petek po tem srečanju začnemo z mladinskim veroukom, ki se pri nas imenuje **srečanje FRANČIŠKOVIH MLADIH PRIJATELJEV (FMP). Prvo srečanje bo torej v petek, 26. septembra 2025, ob 19.30 v Frančiškovi dvorani in nato redno ob petkih ob 19.30.** Vabljena radoživa mladost! Mogoče pa bo imel Kamnik toliko mladih zavzetih kristjanov, da ustvari most sodelovanja in povezovanja med Prehodom in Trgom?!

Letos nas bo prav posebej nagovarjal sv. Frančišek Asiški s svojo Sončno pesmijo, Hvalnico stvarstva. Mineva namreč 800 let, kar jo je ubesedil na malem Klarinem vrtičku pri Svetem Damijanu v Assisiju. Tako bo tudi njegov godovni dan, ki ga praznujemo 4. oktobra, posebej proslavljen. **Sveto mašo bo na Frančiškovo in rožnovensko nedeljo, 5. oktobra 2025, ob 10.30 daroval v naši cerkvi novomeški škof, predsednik Slovenske škofovske konference, msgr. dr. Andrej Saje.**

»HVALJEN, MOJ GOSPOD!«

P. S.: Priloga - za arhiv Poročil; ni potrebno objaviti!
Pridiga arhidiakona dr. Andreja Marka Pozniča; Kamnik, župnijska cerkev na Šutni,
nedelja, 10. avgusta 2025

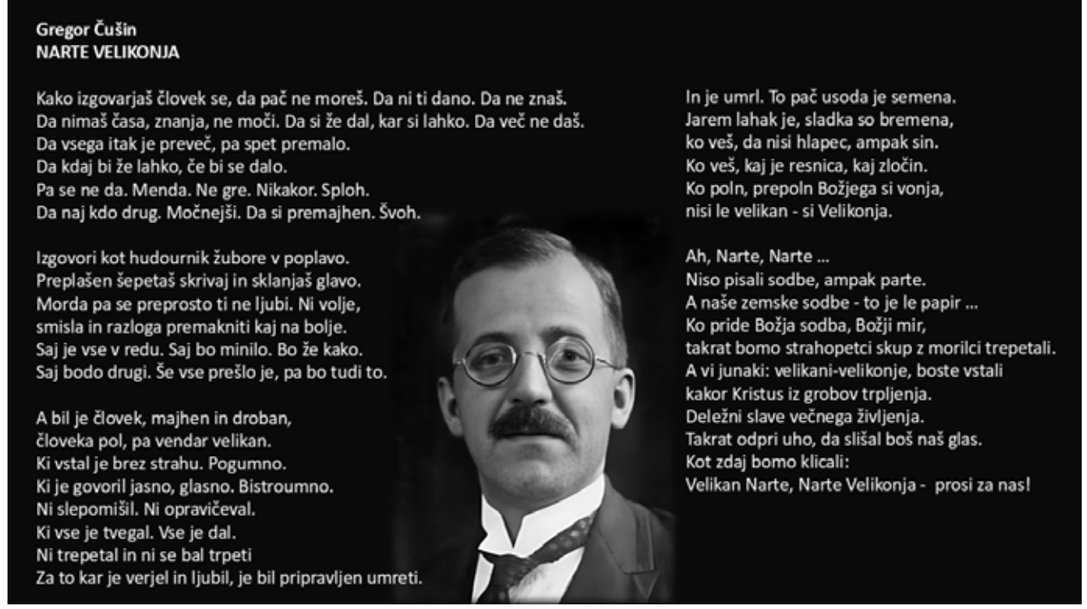

Mučenci na naših tleh – njihova beatifikacija

Vsak **prvi petek v mesecu je na Tromostovju sv. Maša z molitvijo in predstavitvijo enega od mučencev vere v med vojno ali po njej**. Prvi petek v septembru je bil posvečen **beatifikaciji božjega služabnika, književnika Narteja Velikonje**.

Gregor Čušin nam je Narteja vtisnil v trajen spomin: **»Ko poln, prepoln Božjega si vonja, nisi le velikan - si Velikonja**.«

Zanj je maševal in imel **pridigo g. nadškof Anton Stres**. Tako nas je nagovoril:

Spoštovani sorodniki in svojci književnika gospoda Narteja Velikonja,
dragi bratje in sestre!

V evangeliju, ki smo mu prisluhnili, Jezus s prispodobo stare, strgane obleke, ki bi jo nekdo rad pokrpal s kosom blaga, odtrganega od nove obleke, opozarja na nezdružljivost njegovega, novega evangelija, s starozaveznimi pogledi na Boga in na življenje. So stvari, ki ne gredo skupaj, kakor ne gresta skupaj preperela tkanina in novo blago. Dobro in zlo, resnicoljubnost in lažnivost, ljubezen in sovraštvo so nepomirljiva nasprotja. Tu se odločamo ali za eno ali za drugo, ne moremo pa sedeti na dveh stolih ali služiti dvema gospodoma, ki sta si v nasprotju.

Veliko govorimo o tem, kako je treba biti širok in znati vse sprejeti. Ko gre za ljudi, je že res, da ni prav, če koga osebno izključimo, obsodimo in zavržemo. Saj največkrat ljudje tudi nismo iz enega samega kosa, ampak se v nas prepletata dobro in slabo, resnično in zmotno. Zato tudi Jezus nikogar ne zavrže, tlečega stenja ne potepta in nalomljenega trsta ne zlomi do konca. Prihaja reševat in ne pogubljat. Ljubezen zahteva, da želimo dobro tudi tistim, ki nas nimajo radi. Toda drugače je, ko gre za nazore, za vrednote in ideale. Zmote ne moremo ljubiti.

N. Velikonja je že med I. svetovno vojno (1917 v DS) zapisal: »Bolj kot lepote smo zdaj te dni željni resnice, nepreklicne, brezobzirne resnice.« Resnica, četudi je kdaj kruta, nas edina lahko osvobodi. Kajti laž, še posebno laž samemu sebi, je hudičevo orodje in Jezus imenuje hudega duha »očeta laži« in »morilca«: »On je bil od začetka morilec ljudi in ni obstal v resnici, ker v njem ni resnice. Kadar govori laž, govori iz svojega, ker je lažnivec in oče laži« (prim. Jn 8,44). Danes pa smo že tako navajeni, da se nam laže, da padamo v splošni dvom o tem, ali je sploh kaj res ali nič. Če pa kdo gori za resnico in jo neustrašeno oznanja, ga imamo za fanatika in na resnicoljubnega človeka gledamo kot na nestrpneža. Strpnost, kateri

smo in moramo biti zavezani, pa nima nič skupnega s splošnim dvomom in nejevero. Kajti če kdo, je bil Jezus resnicoljuben, pa zaradi tega ni bil nestrpen. Povezovati vsesplošno skepso, ki trdi, da ni nič res in je vse dovoljeno, s krepostjo strpnosti je ena izmed modernih potegavščin, ki ji ne smemo nasesti.

To je vedel pisatelj Velikonja. Spričo totalitarizma in revolucionarnega nasilja, ki ga je videl prihajati, ni mogel molčati in si zatiskati oči in ušesa. Zato pa si je ob začasni zmagi revolucionarjev nakopal smrtno obsodbo in izbris, izničenje iz narodnega občestva. Kraj njegovega zadnjega počitka ostaja neznan, vzeta mu je bila pravica do groba in pobožnega spomina ob njem, kakor mu njegovi sodniki niso dovolili duhovnikovega obiska pred usmrtitvijo in so ga hoteli utišati na najbolj radikalen način, ko so odstranili iz javnega dostopa njegova literarna dela, da bi po smrti niti njegova pisana beseda ne odmevala več. Toda resnice ni mogoče zadržati, ali kot pravi Jezus: »Nič ni namreč skrito, kar se ne bi razodelo, in nič zakrito, kar se ne bi spoznalo in prišlo na dan« (Lk 8,17).

Resnica, ki zasluži to ime, je samo ena, več pa ni resnic, ampak kvečjemu mnenj, ki so bolj ali manj blizu resnici. Kakor se človek lahko z različnih smeri vzpenja proti istemu vrhu gore in jo z vsake druge plati in perspektive tudi vidi drugačno, dokler je z vrha ne uzre v vsej širini njene lepote, tako je z našim približevanjem eni sami dokončni resnici o Bogu in svetu. Zato ni vseeno, kaj si kdo misli in meni. Tudi neizogibna različnost mnenj ima svoje meje. Ta meja pa je ljubezen. Lahko se razhajamo o marsičem in dopuščamo, da imajo drugi o kaki stvari drugačno mnenje ter ga spoštujemo. Ne moremo pa dopuščati in še manj spoštovati, ko kdo razglaša in razširja sovraštvo in nasilje. Pred nestrpnostjo se mora naša strpnost ustaviti in pred nasiljem naša popustljivost. Če je sovraštvo stara obleka in je ljubezen novo blago, je jasno, da ta dva ne gresta skupaj.

Na osnovi teh resnic, ki jih v sodobni miselni zmešnjavi marsikdo ne zna več postaviti na pravo mesto, nas lik mučenca Narteja Velikonja nagovarja tudi danes. Globoko zakoreninjen v krščanski etiki je imel izreden čut za »pravičnost in željo po izpovedovanju resnice«, kot piše o njem v leksikonu. Ni pa bil samo zagovornik resnice. Sodeloval je pri številnih dobrodelnih dejavnostih, predvsem pa je bil znan kot voditelj tako imenovane Zimske pomoči, dobrodelne organizacije, ki je pomagala beguncem pred vojnimi grozotami. Kljub hudi invalidnosti kot posledici kapi, ki jo je preživel leta 1933, in ob skrbi za številno lastno družino je na čelu dobrodelne organizacije s poslednjimi močni garal za druge, da so lahko preživeli. V svojem življenju, delu in smrti je hotel slediti svojemu vrhovnemu učitelju Jezusu Kristusu. Svojo obrambo na krivičnem sojenju je zaključil z izpovedjo vere in zaupanja v Jezusa Kristusa Kralja, se pravi tistega, ki bo imel edino zadnjo in odločilno besedo. Na koncu je kot nasprotnik nasilja sam postal njegova žrtev in je v tem sledil Jezusu Kristusu in številnim drugim, ki so ravno z nasprotovanjem nasilju izkusili njegov srd. Sojenje, na katerem so ga kot na pol hromega človeka na smrt obsodili samo zaradi tega, ker je bil odločen idejni nasprotnik boljševizma, in obsodbo izvršili 25. junija 1945, je bilo samo potrditev, da je v svojih opozorilih pred komunističnim totalitarizmom imel prav.

Država je svojo dolžnost do neke mere izpolnila, ko je vrhovno sodišče leta 2015 krivično obsodbo razveljavilo. Mi bomo pa svojo dolžnost do njega izpolnili s pobožnim spominom nanj in s prošnjo k Bogu, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet med tiste, katerim veljajo Jezusove obljube: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko« (Mt 5,11).

Po svetem obhajilu pa smo prisluhnili celotni pesmi Gregorja Čušina:

Spomin in molitev za velike ljudje naše bližnje preteklosti je velika spodbuda za pogumno in jasno vero in pričevanje nas vseh v današnjem svetu.

P. P.

od 1. 8. 2025 dve župniji, upravljani iz Maribora
Doživljanje meseca in pol

Župniji Maribor – sv. Marija in Sveta Trojica v Slovenskih Goricah

Načrtovalo in govorilo se je nekaj let in na koncu, letos 2025, na provincialnem kapitlju sklenilo ter na provincialnem kongresu potrdilo, da dve naši frančiškanski župniji upravlja 5 bratov iz ene skupnosti.

Besede in dekreti na koncu kličejo k dejanjem, uresničitvijo na terenu. Kakor vse načrtovano, tako tudi potem samo uresničevanje zahteva svoj čas, potrpežljivost in veliko energije. 5 bratov redovnikov in duhovnikov v eni skupnosti se sliši veliko, če pomislimo, da danes nekje za 3 ali celo 4 župnije skrbi samo en duhovnik. Torej smo mi na boljšem in nam gre lažje. Bog daj, da bi to res bilo tako. Samo 20 minut od centra Maribora, ali nekje 26 kilometrov sta narazen dva samostana na našem vzhodnem delu prelepe Slovenije. Dve veliki župniji, ena mestna in druga podeželska; mestna, ki se bolj manjša po številu prebivalcev, in vaška, ki se veča, saj se stalno gradijo nove hiše. Mestna ima zelo težak dostop do cerkve in vaška župnija, ko se lahko vernik do cerkve pripelje z avtom. Razlik je kar nekaj, a naj bodo naštete dovolj za uvod.

Ti uvodni stavki kažejo, da smo postavljeni pred velike izzive. Če pa v dve župniji in dva samostan umestimo še 22 fantov v študentskem domu v Mariboru in prazen samostan pri Sveti Trojici, ki trenutno še nima nobene vsebine, razen spodnje kleti in par pastoralnih prostorov, potem pa se izzivi pomnožijo. Se pogovarjamo, poslušamo, zbiramo predloge, iščemo poti do tistih, ki bi nam lahko pomagali. Na koncu pa se moramo mi, nas 5, imeti dobro v sebi in drug z drugim, da lahko potem vse skupaj peljemo v smer, ki je dobra, željena in pričakovana od ljudi. Župnik in gvardijan je sprejel vse službe in bil tudi razglašen in umeščen – a to je vse skupaj najlažje, povrhu še slovesno in veličastno, potem pa pridejo dnevi, ko se zaveš, kaj si sprejel in podpisal…

V času od 1. 8. smo imeli na obe h župnijah pogrebe, samo pri Trojici so se odvile 4 poroke, povsod pa smo krstili tudi nekaj otrok. Do trenutka pisanja smo v Mariboru pri Materi usmiljenja pričeli že z veroukom, kar pa nas še čaka v Sveti Trojici. Sobrat Trojičan me je že podučil, da hodim V Sveto Trojico in prihajam OD Svete Trojice. Novi župnijski upravitelj v Sveti Trojici, p. Krizostom, je bil tudi z otroki in mladino zadnji teden v avgustu v Strunjanu; ni bil z njimi cel teden sam, ampak sta si teden delila s kaplanom p. Francem.

Za prvi zapis naj bo dovolj. Prosimo Božjo Mater Marijo, Mater usmiljenja za pomoč in priprošnjo in Troedinega Boga za blagoslov pri pastoralnem delovanju v dveh različnih vinogradih in medsebojnem bratskem sobivanju.

p. Krizostom

V Nazarjah

S sklepom katehetskega in šolskega leta so se pričele poletne dejavnosti. Ob lepem vremenu v pomladanskem in jesenskem času, še prav posebej pa poleti, je naš samostanski atrij zelo primeren za različne kulturne dogodke. Tako so 18. junija argentinski violinist Francisco Delgado in pianista Franco Ezequiel Páez z gostjama Manjo Vačovnik in Evo Páez pripravili koncert z naslovom »Pridih Argentine«, na katerem smo prisluhnili argentinskim popularnim skladbam, pa tudi nekaterim drugim iz klasičnega repertoarja. Takoj zatem se je Andraž odpravil z nekaterimi sobrati v Rim na zagovor doktorata našega br. Jana Dominika, kjer smo ponosno »navijali« za našega novega doktorja.

Letošnji duhovno-počitniški teden za otroke smo organizirali kar v Strunjanu od 24. do 28. junija. V duhovnem delu programa nas je spremljal sv. Damijan De Veuster – misijonar, ki je svoje življenje posvetil gobavcem na havajskem otoku Molokaí. Tako se je strunjansko morje »prelivalo« s havajskim, ko smo spremljali svetnikovo zgodbo tudi ob filmu Molokaí. Na dan, ko smo zaključili, pa so v Nazarje, v okviru dneva izkustva v samostanu, prišli naši bogoslovci z dvema mladeničema. Skupno druženje smo zaključili z obiskom gospe Marije Šmarčan, ki se je še prav posebej razveselila naših bogoslovcev, saj jih vsak večer redno spremlja pri televizijskem prenosu maše s Tromostovja.

Planirano je bilo, da bo 4. julija v samostanskem atriju potekal večer ljudskih pesmi, a nam je julijsko muhasto vreme prekrižalo načrte in smo tako koncert prestavili v cerkev. Pet glasbenih zasedb je prepevalo in navduševalo zbrane poslušalce z ljudskimi pesmimi.

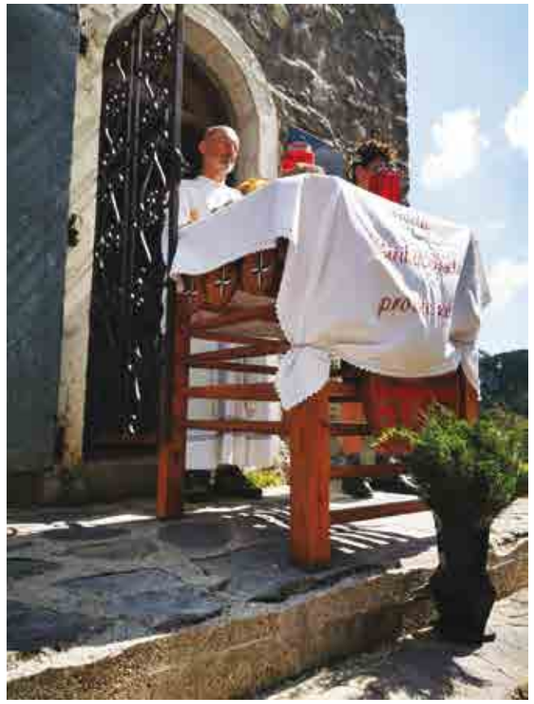

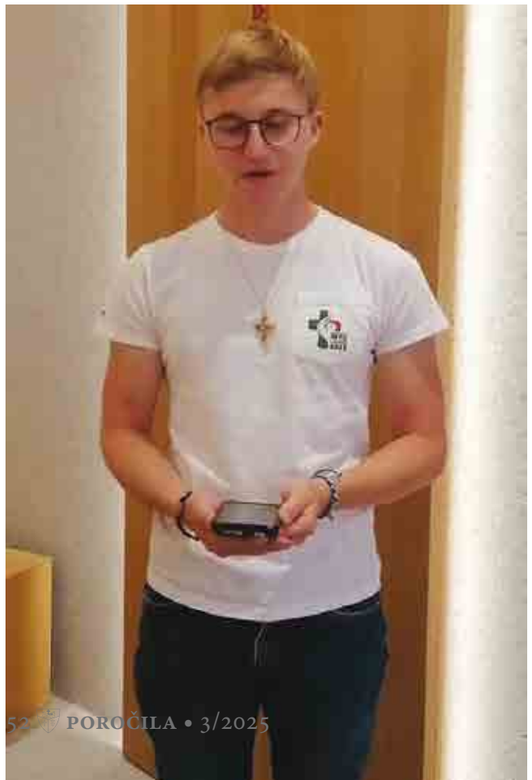

V drugi polovici julija je gradbeno podjetje Ribežl zaključilo prenovo vzhodnega dvorišča med samostanom in gospodarskim poslopjem, ki jo je vodil Marjan. Čez urejeno kanalizacijo je bil položen nov asfalt, nova pa so tudi garažna vrata. Urejeni so bili strelovodi, pa tudi telefonija, medtem ko je po samostanu Tomaž s strokovnjaki poskrbel za ureditev brezžičnega interneta za goste.

S 1. avgustom je naš samostan spet postal gvardijanat z gvardijanom p. Marjanom Čukom. Dan zatem smo na porciunkulo obhajali celodnevno češčenje, med katerim je bilo tudi veliko spovedovanja. Naslednji dan je po družinski maši celjski bogoslovec Mark Anton Ramšak (ki je po očetu Nazarčan) predstavil svojo nadaljnjo pot, saj je odšel na celoletno izkustvo misijona na Madagaskarju. V tednu, ki je sledil pa smo se od 4. do 9. avgusta odpravili na romanje z družinami v Assisi, kjer smo ponovno bivali v kampu Fontemaggio. Ustaljeni ekipi se je pridružil tudi br. Marcelin, ki se je odlično znašel povsod, še prav posebej pa z najstniki.

Na Dominikovo nedeljo je v duhu prijateljstva med sv. Frančiškom in sv. Dominikom v Petrovčah pri dominikancih vodil slovesno mašo Andraž, ki je tudi na predvečer velikega šmarna vodil procesijo in romarsko mašo v Marijinem svetišču na Zaplazu, Marjan pa je na praznik Vnebovzete (in seveda ob svojem godu in rojstnem dnevu) maševal na Molički peči. Konec meseca pa smo se na Trsatu veselili zaobljub br. Benjamina Božiča.

V poletnem času je bil dom duhovnih vaj precej zaseden – večkrat tudi med tednom. Veliko romarjev in turistov je obiskalo našo cerkev in knjižnico. Slednjo sta delno raziskovala, urejala in dopolnjevala brata Jan Dominik in Bernardin. Sicer pa smo v poletnem času predvsem v dekaniji precej pomagali z nadomeščanjem, še posebej na Ljubnem zaradi župnikove bolezni.

Od 6. do 21. septembra je Mateja v Etiopiji na dobrodelnem misijonu s skupino terapevtov iz Slovenije, kjer žrtvam vojne nudijo terapevtsko pomoč v salezijanskem centru. Tatjana pa se je že osmič kot sodnica udeležila 17. strokovno-izobraževalnega tekmovanja ekip iz nujne medicinske pomoči, ki je potekalo od 11. do 13. septembra na Rogli.

Konec avgusta je Andraž pričel s snemanjem kratkega filma o zgodovini Nazarij. Premiera bo 4. decembra, kar pa bo le eden izmed dogodkov ob obhajanju 400-letnice postavitve loretske kapele. Prvo slavje v okviru 400-letnice bo župnijski dan 21. septembra, ko bo maševal domačin p. dr. Viktor Papež, po maši pa bo imel zgodovinar dr. Renato Podbersič predavanje »Loretska kapela – košček Svete dežele pri nas«.

p. Andraž

Provinca na poti v »samostojno kustodijo«

Razmišljam o 1. sklepu provincialnega kapitlja, da naša provinca preide v samostojno kustodijo, s čimer naj bi rešili našo »samostojnost«. Za kako dolgo, kdo ve!? Kako se je to zgodilo?

Če vsaj bežno pogledamo zgodovino naše province, ugotovimo, da njena pot od samega začetka ni bila lahka. Naslov *Provinca sv. Križa* iz leta 1517 je nadvse primeren, ustrezen, zgovoren in stvaren. Čeprav je bila ustanovljena še pod turško oblastjo, je preživela številne ovire in težave, nekako izšla iz vsake situacije ter svoje ime ohranila vse do leta 1900. Takrat je v življenje Cerkve in redovništvo na Slovenskem posegel Jožef II. ter s tem napravil veliko škode. Razpustil je nekaj redov in uničil arhive (Žiče, Stično, Sveto Goro …), spremenil meje provinc, razpustil bratovščine itn. Vendar pa je naredil tudi nekaj potez, ki so bile potrebne: ustanovil je nad sedemsto novih župnij; župnija, ki je imela sto otrok, je morala imeti tudi šolo …

Tako je ostalo nekako do francoske okupacije oziroma nastanka ilirskih provinc, ko je bila 17. septembra 1813, na praznik vtisnjenja ran sv. Frančišku, Provinca sv. Križa obsojena na smrt. Na srečo je bilo še pred uresničitvijo dekreta francoske okupacije konec in provinca je leto 1900 pričakala pod oblastjo Avstrije. Takrat sta iz ene province nastali dve samostojni provinci sv. Cirila in Metoda ter kranjska sv. Križa. Tako je ostalo do konca prve svetovne vojne. V tistem času so na Viču pri Ljubljani zgradili hospic (ki postane rezidenca in leta 1947 samostan) ter cerkev sv. Antona, provinca pa je imela v oskrbi tri romarske poti: Brezje, Sveto Goro in Novo Štifto. Konec prve svetovne vojne je prinesel nove velike spremembe, zlasti na Primorskem, (po drugi vojni so se meje spet uredile in krivice delno popravile). Tudi druga svetovna vojna je posegla v provinco: najprej je krivice in trpljenje povzročila nemška okupacija, še več pa nova povojna oblast. Ime province se od 22. julija 1919 ni več spremenilo in upajmo, da bomo tudi v prihodnje smeli obdržati vsaj ime »Samostojna kustodija sv. Križa«.

Provinca torej kljub vsem naštetim vplivom ni propadla, ampak je, nasprotno, celo razširila svoje poslanstvo v Ameriko in Avstralijo ter na prošnjo škofov prevzela nekatere župnije – poleg Viča še Šiško, Novo Štifto, Bežigrad, Dobovo … Zunanje razmere nas niso uničile, marveč okrepile. Vse je šlo v smeri razcveta. Nam je bilo to v korist ali škodo? Ko v vsakdanjem življenju kaj ne gre, se vprašamo, kdo bo prevzel odgovornost. In kaj naj se vprašamo zdaj, ko se nam obetajo velike spremembe?

Zavedati se moramo, da provinca ni samo v naši rokah, ampak tudi v božjih. Morda je vzrok za sedanje stanje v dejstvu, da živimo v ugodnih razmerah. Prej smo sprejemali župnije, zdaj pa jih vračamo (združujemo). Čeprav je to morda komu celo po volji, se bojim, da se bomo znašli v nekem praznem prostoru. Kje smo zgrešili pot? Morda je to priložnost, da obnovimo redovno življenje. Preveč lepo nam je bilo, postali smo lahkomiselni, nismo opazili, da čoln pušča. Kaj lahko ukrenemo? Spet moramo postati ‚pravi' redovniki in – ne glede na število bratov – poskrbeti za trdne samostanske družine. Rešitev je tudi v novih poklicih; Bogu hvala zanje! Bodimo srečni pri molitvi in delu; naj mesečne duhovne obnove ter letne duhovne vaje ne postanejo formalnost in naj nam ne bodo v breme. Upoštevajmo redovno disciplino, kar se tiče opravljanja dnevnih molitev in nošenja redovne obleke, ki je naše znamenje; držimo se navodil, ki nam jih posreduje Cerkev, saj smo njeni učenci in ne njeni učitelji. Carballa, nekdanji generalni minister frančiškanov, je leta 2006 opozoril, naj bomo bratje »primerno zadržani pri uporabi sredstev družbenega obveščanja«. Predlagam, da znova vzamemo v roke njegovo poročilo *Prodorno in smelo* z generalnega kapitlja ter po zdravi pameti omejimo uporabo telefona. Ko gremo na daljšo pot, prosimo sobrata za blagoslov. P. Krizolog je eden redkih, ki to še storijo. Nekaj takih lepih navad smo potihoma opustili!

Naredimo »dan spokornosti«, iščimo pota pravičnosti in se vrnimo k redovnemu življenju. Zaupajmo v božjo pomoč in uslišanje; nehajmo se igrati »redovništvo« in norčevati sami iz sebe! Ohranimo zdravo tradicijo in to našo »dediščino«, ki smo jo prejeli od prednikov, obogatimo ter posredujmo našim naslednikom.

p. Zdravko Jakop
Vič, 2. avgusta 2025

»V tem sestavu mi ni šlo za natančnost, kako so si dogodki sledili po letnicah in kaj vse je v dogajalo pred prvo vojno in po njej in kaj po drugi vojni.!« P. Z.

Antonovo frančiškanstvo

Velika svetnika, sv. Frančišek Asiški in sv. Anton Padovanski, sta bila sodobnika, a njuno življenje je bilo kratko. Sočasno sta bila na tem svetu samo šest let (od 1220 do 1226), in sicer od Antonovega vstopa v frančiškanski red do Frančiškove smrti. Prvič sta se osebno srečala leta 1221 na kapitlju v Assisiju in drugič tri leta pozneje na La Verni (takrat naj bi verjetneje šlo za neko prikazen, za katero je vedel le brat Monald), sicer pa sta si tudi dopisovala. A čeprav je bilo njuno delovanje usmerjeno k istemu cilju, namreč k prenoviti življenje v skladu z evangelijem – kako velika in plemenita težnja! – sta se med seboj kar precej razlikovala.

Frančišek je preprost in nepismen, Anton pa učen, izvrsten govornik, profesor in pisatelj. Frančišek pozna le evangeljska navodila, Anton pa obvlada tisočletno krščansko tradicijo in njeno duhovnost. Frančišek je do duhovščine spoštljiv in zadržan, Anton pa je v spisih napadalen in neusmiljen; napake in slabosti cerkvenih pastirjev še zlasti graja v govorih, kadar je navzoča tudi duhovščina. Enako pogumno držo vidimo v njegovem odnosu do mogočnikov in bogatašev. Prav zaradi tega velja za socialnega svetnika.

Anton ima drugačen značaj, raste v drugačnem okolju. Uživa mir, rad ima knjige, a tudi pesem. Ne nasprotuje Frančiškovemu mišljenju, nikakor pa ni njegov satelit. Saj tudi drugi bratje, ki so se pridružili Frančišku, niso hodili za njim, ampak skupaj z njim za Jezusom. Anton ne posnema Frančiška, saj ima darove, ki jih je nemogoče prezreti; ima svojsko temeljno oblikovanost in izobrazbo, pa tudi izvirne razlage in rešitve.

Anton je pravzaprav daleč od Frančiška, tako rekoč v njegovi senci, saj Frančiška obdajajo povsem drugi bratje in sestra Klara s svojimi redovnicami. Vzrok za to, da je Anton povsem zunaj tega kroga, je njegova usposobljenost – poslan je bil v »vroče kraje« med krivoverce in v univerzitetna mesta med študente. Sicer je tudi Frančišek v prvih Antonovih spisih odsoten. Šele ko je Cerkev začela častiti sv. Frančiška, ga »odkrije« tudi Anton.

V čem pa je Anton vendarle Frančiškov učenec? Od njega je sprejel popolno ubožnost, apostolat, molitev, toplo zamisel o bratstvu in še kaj. Poznamo pismo, ki ga je Frančišek poslal Antonu. Poznavalci menijo, da gre za Frančiškov odgovor (dovoljenje) na Antonovo vprašanje (o poučevanju). Frančiškov odnos do študija teologije ni bil vedno enak. V pismu, poslanemu Antonu, lahko slutimo rahlo nezaupanje, medtem ko je v oporoki leta 1226 poln spoštovanja do teologov.

Imata Lizbonec in Asižan tudi kaj skupnega? Seveda. Oba sta ponosna na rojstno pokrajino in navdušena nad naravo. Povezuje ju ljubezen do evangeljskega uboštva, odpovedujeta se udobju, oba prostovoljno postaneta prijatelja revežev, ponižnih in razžaljenih, zavrženih in nesrečnih. Združujeta ju odprtost s kontemplacijo in skrb za duše z molitvijo v tihoti. Odrekata se nasilju, čeprav živita v času križarskih vojn in v zarji inkvizicij, ki je bila ustanovljena leta 1229. Velika sta v ljubezni in stroga v spokorništvu.

Popolnoma sta vdana papežu in cerkvenim predstojnikom. Veliko zahtevata od sebe in drugih. Oba nudita stalen zgled, kako je treba spolnjevati največjo zapoved – ljubiti Boga in bližnjega, ter kako slediti načelu sv. Tomaža Akvinskega: premišljevati in spoznano dajati naprej.

V njuni duhovnosti ima osrednje mesto božji Sin, ki je postal človek. Izstopata pa dve skrivnosti: rojstvo (učlovečenje) in trpljenje. Ta duhovnost je otipljiva, življenjska in konkretna, saj prodre hitro v oči ter srce vsakega človeka. Velik poudarek dajeta evharistiji in Marijini prisotnosti.

Tudi njun odnos do stvarstva je enak, čeprav oba ohranjata vsak svojo izvirno barvitost. Sprejemata ga kot razodetje božje vsemogočne ljubezni, kot zbor bratov in sester, ki nas uči živeti v veri in dobroti. S tega sveta odhajata radostna in smrt sprejemata s petjem. Frančišek poje psalm in Anton liturgični spev: *Slavna Gospa, ki si povzdignjena nad zvezde*. V svetu svetosti, znova pridobljene nedolžnosti, v sreči raja z imenom Eden sta na isti valovni dolžini.

Skratka, Frančišek in Anton sta izvirna svetnika, o katerih fra Giuliano poje: »Tekmuješ z očetom Frančiškom, / zavestno se mu prilagajaš, / podoben si potočku, / ki vre iz studenca, / in obilno deli vsej okolici vodo življenja.«

Spoznavajmo sv. Antona: p. Vergili Gombosi (prevod Alojzij Premrl)

p. Zdravko Jakop
Vič, avgust 2025

Samota – molk – molitev

V roke sem vzel drobno knjižico z naslovom *Pot srca*. Zbudila mi je pozornost s podnaslovi *Samota*, *Molk* in *Molitev*. Začel sem razmišljati.

SAMOTA je kraj, kjer se prepletata oznanjevanje in duhovnost, je kraj naše rešitve: »Prihaja čas, ko bodo ljudje ponoreli; in ko bodo srečali koga, ki ne bo nor, ga bodo napadli rekoč: ‚Ti si nor; ti ni si tak, kot smo mi'«! Je kaj takega mogoče tudi v samostanu?!

Samota ne pomeni »biti sam«, marveč biti z Bogom. (Ksaver Meško je napisal duhovne vaje z naslovom *Duhovnik s svojim Bogom*.) Samota in molk sta okvir, znotraj katerega molimo: »Gospod, nocoj sem sam. Šum v cerkvi je popolnoma zamrl, ljudje so odšli in napotil sem se domov. Sam.« Samota ni zasebno zdravilišče, ampak kraj, kjer ‚stari' človek umre in se rodi ‚novi'. V samoto vstopamo v prvi vrsti zato, da bi srečali Gospoda in bili z Njim. Za svojo samoto moramo skrbeti, saj nam posvetno okolje ne daje duhovne discipline. Oblikovati je treba svojo samoto in v njej razviti duhovno disciplino; torej gre za lastno samoto. Brez te bomo izgubili svojo dušo, medtem ko bomo drugim oznanjali evangelij. Zato je poleg skupne molitve potrebna tudi čisto osebna. Samota je kraj naše rešitve. Varuj se jeze, ki te lahko zanese v obsojanje. Duhovniki se jezijo nad predstojniki (škofi, provinciali …), ker ne znajo voditi, ti na svoje podrejene, ker jim ne sledijo, oboji pa na tiste, ki ne prihajajo k maši, in na tiste, ki sicer prihajajo, a brez navdušenja; ne nazadnje se jezijo še sami nase, ker niso taki, kot bi želeli biti. V samoti se ne oddaljujemo od ljudi, ampak smo jim s sočutnim oznanjevanjem blizu.

MOLK je samota na delu. Naš svet je preplavljen z besedami, zato je molk potreben. Molk ni v tem, da ne govorimo, ampak je namenjen poslušanju Boga. Misel je oblečena v besedo. Pri vožnji skozi mesto imamo vtis, kot bi se peljali skozi orjaški slovar. Vendar besede niso zanesljiva podlaga, da bi se ljudje res srečali in gradili skupnost. (Morda to opažamo tudi na naših duhovnih vajah in obnovah, ko odmahnemo z roko, češ, to so samo besede!) Teološke šole bi morale voditi študente v vedno večjo (trdnejšo) skupnost z Bogom. Papež Benedikt XVI. je zapisal: »Človek plava samo še v morju komunikacije, a se sploh ne sreča z osebami.« Nekdaj so teologijo študirali večinoma v samostanih, kjer je bil molk domovina besede (spomnimo se na čas izpitov, kako smo se umirili …). Veliko besed slabí našo vero in nas dela mlačne. Z veliko besedami gremo k molitvi in od nje, veliko besed izrečemo pred mašo in po njej v zakristiji. »Molitev je glavna pot k svetosti in vsakemu človeku omogoča, da Bogu izrazi, kar je skrito v globinah njegovega srca,« je dejal papež Frančišek.

Molk povzroča nervozo, živčnost. Ljudje kar težko sprejmejo povabilo: »Ustavimo se za nekaj trenutkov v tišini!« To se dogaja v klepetavi družbi. Seveda lahko ugovarjamo: v avtobusu, čakalnicah in še marsikje ljudje ne govorijo več, ampak, nasprotno, vlada grobna tišina. Tega so krivi pametni telefoni. (V lekarni je uslužbenka vprašala stranko, ali pozna zdravila, ki naj bi jih prevzela; a ker je imela ta v ušesih ‚čepke', ni slišala vprašanja, kar je uslužbenko tako ujezilo, da je povzdignila glas.) Prav razumljeni molk nam omogoča spregovoriti stvariteljsko in odrešilno besedo današnjemu človeku.

Samota in molk sta zaradi MOLITVE: biti sam z Bogom. Pomena molitve nihče ne zanika. Dejstvo pa je, da večina zelo malo ali skoraj nič ne moli. Neka mati je bila prepričana, da njen sin redno moli, a je pri verouku priznal, da tega že od četrtega razreda ne počne več. Menim, da v naših samostanskih skupnostih še vedno molimo, pa tudi v prihodnje bodimo vztrajni in še zvestejši. Disciplina mora biti trdna, sicer je že najmanjši razlog dovolj za njeno opustitev: še kak telefonski klic, še eno pismo, še en obisk, še ena seja, še eno vabilo, še ena knjiga, še ena zabava itn. Kljub temu želimo drugim kazati pot, po kateri niti sami nismo nikoli hodili. Za molitev je treba imeti določen čas (dnevni red!) in zgodaj zjutraj premišljevati: »Gospod je moj pastir …«

Molk nas varuje, da se ne zadušimo v svetu, ki je preplavljen z besedami. Prava duhovnost pa potrebuje samoto, molk in molitev, ki nam omogočajo rešiti sebe in druge iz brodoloma naše samouničevalne družbe. Smo v nevarnosti, da skupaj s tistimi, ki so nori, tudi mi znorimo. Bratje, bodimo varuhi drug drugemu!

Vič, sept. 2025
p. Zdravko Jakop

Novo mesto - posinovljenka province

Francka Kek

2. 12. 1932 - 17. 8. 2025

Poslavljamo se od mame Francke, osebe katere bistvo je bilo imeti rad ljudi, ki so bili okrog nje. In zanje tudi zelo veliko narediti. Več kot zase. In ker sem bil te ljubezni največ deležen prav jaz, bom poskušal kar sam povedati nekaj stavkov ob slovesu.

Rodila se je na Dolžu, v Podgorju v časih, ko je bilo meso na mizi ne enkrat na teden, ampak enkrat na mesec in si je več otrok delilo ene čevlje. Pri Čučkovih, kot se je reklo po domače, jih je od desetih rojenih otrok, odraslo 8. Šolanje ni bilo povsem redno, saj je to pri večini bratov in sester potekalo v času 2. svetovne vojne. Po njej so začeli drug za drugim odhajati od doma. Francka je pri 18ih dobila gostilniško zaposlitev v mestu, v gostilni pri Vrhovnikovih. V privat gostilnah je bil urnik tiste čase naporen. Delala je vse dni v tednu, od zgodaj zjutraj do pozno zvečer. Prosta pa je bila vsak tretji torek. Tako je bilo deset let. Potem je prišlo, obdobje Ribje restavracije, do upokojitve.

Pri osemindvajsetih je spoznala čevljarja Franca Keka, mojega očeta. Njuna skupna sreča je trajala le nekaj let. Ko so ga polagali v ta grob, ji ni bilo dano, da bi bila ob njem.

Sredi januarja, v nedeljo popoldne, 6 dni pred mojim rojstvom, ko sta šla skupaj ob cesti proti mestu, ga je v Gotni vasi do smrti povozil neprevidni voznik. Oče je po 30 metrskem letu udaril z glavo ob tla. Po petih urah je v bolnici umrl. Mami so zdravniki prepovedali oditi na pogreb, rekoč: »Izgubili ste moža, izgubite lahko še otroka. Zanj ostanite doma.«

Nikoli več se ni poročila. Zakaj ne, sem jo kdaj vprašal. »Moral bi poznati svojega očeta. Takšnega ni moglo biti več.«

Namesto Franca je prišel Franci. Življenje je posvetila meni. »Samo, da te spravim do kruha, potem lahko umrem.« Spravila me je do kruha in še do penzije. Prav ji je bilo, da sem igral košarko ‚da ne bom v kakšno slabo družbo padel'. Prav ji je bilo, da je bila moja osnovna mladostna družba vezana na člane mladinskega verouka in pevskega zbora pri bližnjih frančiškanih. Ko sva se v 1. razredu stepla s sošolcem, ki je trdil, da ni Boga, jaz pa da je, je bila klicana v šolo in učiteljica ji je priporočila, da naj doma razčistimo glede Boga. Odgovorila ji je, da ona ve, kaj je prav in da bo tako tudi ostalo. In tudi je. Ko je bilo potrebno, je bila odločna. Glede vere najbolj.

Njena skrb zame je bila neizmerna. V mladostnih letih sem ob vikendih mnogokrat prišel domov proti jutru. In dokler me ni bilo, ni zaspala. Zgodilo se je, da ko sem potiho stopil v stanovanje, je sedela na postelji in molila. Ne enkrat.

Pred nekaj dnevi me je p. Niko vprašal ‚A je kdaj povzdignila glas nadte?' Nikoli. Ne le, da me ni udarila. Nikoli. S svojo milo in dobrosrčno naravo se je razdajala vsem s katerimi se je kdajkoli srečala v življenju, pa naj si bodo to sorodniki, sodelavci, prijatelji, znanci, tujci … Veliko pričevanj sem slišal te dni o tem. Hvala vsem.

Decembra je zbolela. Gripa, pljučnica, žolč.

Ko leži in ne more iz sobe, ti je žal, da ne moreta naokrog. Ko se ne more več skoncentrirano pogovarjati, ti je žal, za vsakič, ko si ob obisku pri njej doma le na hitro - pozdravil, nekaj pojedel in odbrzel dalje. Ko te le še gleda, ti je žal, da ti ne more reči česarkoli. Prepozno se zaveš.

Bolezni so šle mimo, a njeno življenje je postalo drugačno. Ni mogla več na noge. Ni bilo več njene poti do kloštra k maši vsak večer.

Po bolezni je bila v domu starejših dobre pol leta. Ob obiskih, hvala vsem, ki ste jo obiskovali ali mislili nanjo, je na moje vprašanje ‚Boš pila?', odgovorila ‚Daj ti'. Ko sem rekel ‚Kosilo bo', je dejala, ‚Dej, boš ti pojedel'. Nikogar ni želela obremenjevati s svojimi potrebami. Nikoli rekla, da kaj rabi, ali si česa želi.

Oslabela je, a ne toliko, da ne bi bil njen vsakokratni objem, ko sem se poslavljal, izjemno močan.

V soboto zvečer je še mirno zaspala in zjutraj se ni zbudila. Ko sem se zatem še zadnjič poslovil od nje, se mi je zdelo, da še vedno diha. Njene oči so bile zaprte, a me je gledala. Gledala s skrbjo in zdi se mi, obenem pomirjenostjo, da bo vse v redu z mano. Njena ljubezen je bila neizmerna in brezpogojna.

Odšla je h Gospodu, kot vsi dobri ljudje in zdaj je že pri svojem možu. Na ponovno srečanje z njim je čakala 61 let.

Franci Kek
sin pokojne Francke

s. Francki Kek v slovo

Onašo pokojni s. Francki Kek S. Francka je bila naša sosestra v frančiskovem svetnem redu. S svojim življenjem je pričevala v sami frančiš. družini, kot v cerkvenem občestvu s svojo preprostostjo, naravno prijaznostjo, s svojo globoko vero. Vero je prejela po globoko vernih starših in jo nadaljevala kot dekle, žena, mati vdova, vernica. Že po letu dni zakona je postala vdova in je le teden dni po tragični smrtni nesreči rodila njunega sina. Vera v Božjo previdnost, varstvo je bila njena opora v vsakodnevnih preizkušnjah. Vsakodnevna maša, molitve od zgodnjega vstajanja, do večerne molitve, je bil njen način življenja. Tudi svojega sina je vzgajala tako in ni popustila tudi takrat, ko so jo v šoli opozorili, da naj le-ta o Bogu ne pričuje med sošolci. S. Francka je enostavno svetila med nami. Z vsem kar je bila. Predana je bila s svojim delom tudi v samostanu, ko je tako nesebično pomagala patrom. S pripravo hrane, z vsem kar je znala. Delala je v gostinstvu in več kot desetletje po 12 ur in več. Vsega trpljenja ni kazala navzven, pokončno in dostojanstveno ga je prenašala vse do svojega odhoda v večnost. Vsi patri, župljani, vsi smo jo imeli enostavno radi, ker smo se po njej učili postajati tudi mi boljši ljudje. Pogrešamo jo, to Luč med nami. S. Francka, kako so hvaležni Bogu, da si bila naša sosetra, vzornica, prijateljica. Hvala, hvala Bogu zate naša sestrica.

Sestra OFS Antonija Colnar

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

VSEBINA

Sveti Frančišek – trpljenje bratstva in milost La Verne 3

Iz generalne kurije
Novo upanje ob zaključku kapitlja pod rogoznicami na binkošti 4
Rojstvo OFS v Kazahstanu 6
V Ugandi se začenja Misijonarski tečaj Frančiškovih redov v Afriki 7
Frančiškani v Ukrajini 9
Srečanje generalnega definitorija z generalnimi vizitatorji 11
Kapitelj Kustodije Svete dežele 13
Začetek porcijunkulskega odpustka 2025 15
Zgodovinski arhiv generalne kurije 17
Začetek časa stvarstva 2025 v Vietnamu 20

Iz provincialata 22
Zagovor doktorata br. Jana Dominika Bogataja 22

Iz postulata in noviciata
Obnovitev začasnih obljub in preobleka 25
Prve obljube 28
Kleriki na Golici 30
Trije novi postulanti - Gospod nam daje brate 31

Iz življenja bratov in samostanov
Brezje 32
Utrinki izpod kamniških planin – iz Kamnika 36
Mučenci na naših tleh – njihova beatifikacija 46
Župniji Maribor – sv. Marija in Sveta Trojica v Slovenskih Goricah 48
V Nazarjah 50

Teološki in pastoralni izzivi
Provinca na poti v »samostojno kustodijo« 54
Antonovo frančiškanstvo 56
Samota – molk – molitev 58

... in naj molijo za rajne
Franca kek 60
s. Francki Kek v slovo 61

1225 - 2025

Poročila leto 2025 (LXXVIII)
številka 3

Izdala: Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: p. Krizostom Komar
Odgovarja: p. Christian Gostečnik
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič, br. Janez Papa

Grafična priprava: ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

Elektronski naslovi skupnosti	
Provincialat	provincialni.minister@ofm.si
Definitorij	definitorij@ofm.si
Tajništvo province	tajnik@ofm.si
Prokuratura	prokuratura@ofm.si
Založba BF	zbf@ofm.si
Komisariat	komisariat@ofm.si
Generalna kurija	http://www.ofm.org
e-mail	[ime]@ofm.org [ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov	
Ambrož Mušič	ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko	andraz.arko@rkc.si
Anton Jerman	anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Emberšič	benediktdejanembersic@gmail.com
Benjamin Božič	beni.bozic@gmail.com
Bernard Goličnik	bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky	bernard11k@aol.com
Bernardin Iljaš	bernardin.iljas@ofm.si
Boštjan Horvat	bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs	bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus	bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež	boris.markez@rkc.si
Christian Gostečnik	christian.gostecnik@gmail.com
Ciril A. Božič	cirilofm@gmail.com
Darko Žnidaršič	darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf	p.david.ofm@gmail.com
Edvard Kovač	edvard.kovac.1950@gmail.com
Filip Mlinar	filip.mlinar@gmail.com
Franci Seničar	franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše	franc.kovse@rkc.si
Gregor Kos	gregor.kos@rkc.si
Jan Dominik Bogataj	janco.bog@gmail.com
Janko Žagar	janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa	janez.papa@rkc.si
Krizolog Cimerman	krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar	krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik	ksaver.babnik@gmail.com
Marcelin Gorenc	marcelin.gorenc@ofm.si
Mari Osredkar	MariJoze.Osredkar@teof.uni-lj.si
Marijan Cvitak	marijan.cvitak@siol.net
Marjan Čuden	marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk	marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak	marko.novak@rkc.si
Metod Ogorevc	metodofm@gmail.com
Mihael Vovk	mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc	milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič	miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic	miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Žvokelj	niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop	pavle.jakop@gmail.com
Pepi Lebreht	pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih	pater.peter@rkc.si in peter.lavrih@rkc.si
Peter Vrabec	peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko	rafael.slejko@gmail.com
Regalat Razbočan	regalat@gmail.com
Robert Bahčič	robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc	silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec	simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič	tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec	tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevar	tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter	tomaz.pinter@rkc.si
Vid Lisjak	pater.vid@gmail.com
Viktor Papež	viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek	viljem.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop	zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.